XX. évfolyam 38. szám
Ára: 1 forint
1964. szeptember 17

Ludas Matyi

Várnai György rajza

SZURKOLÓK

Igény

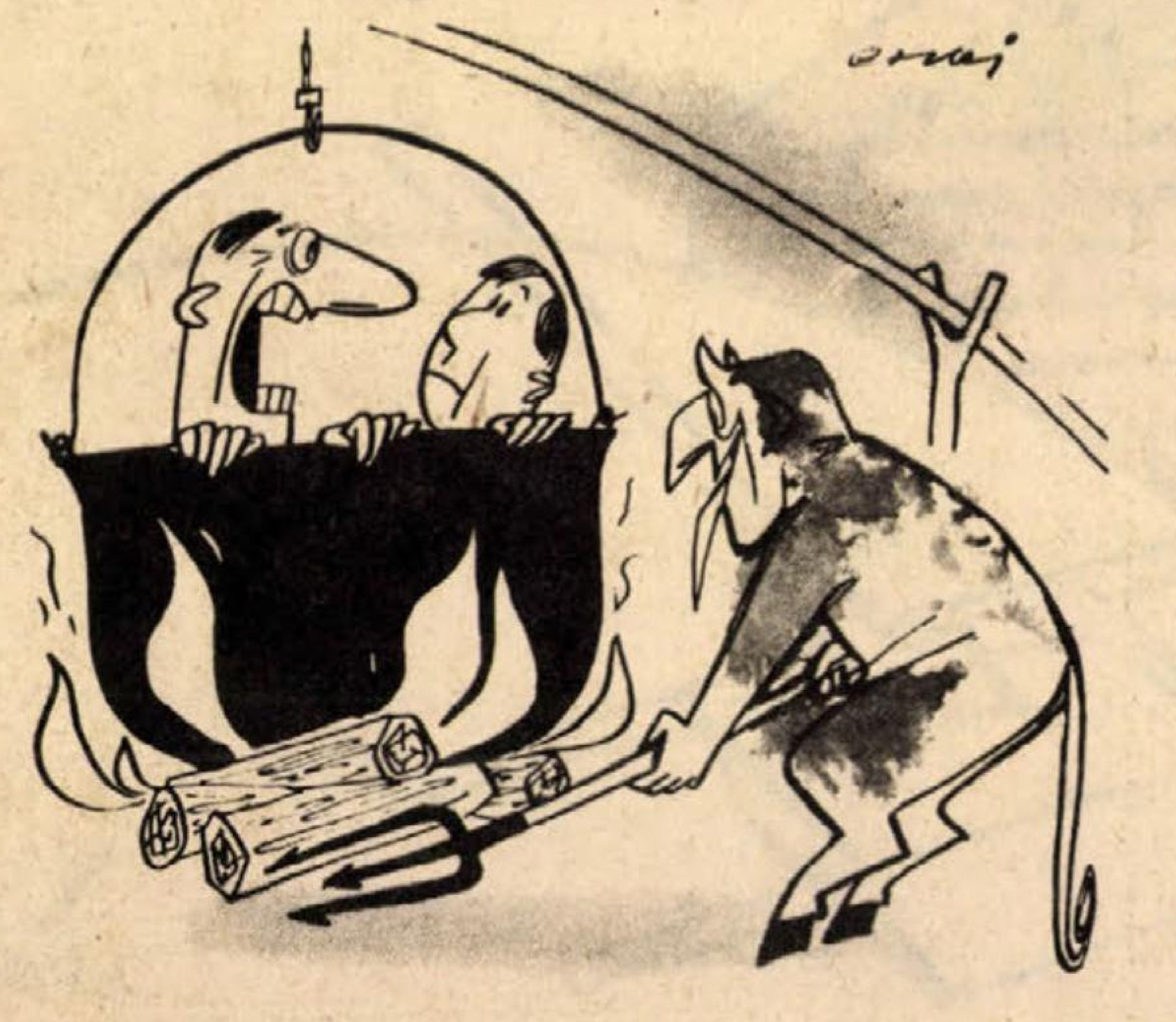
– Sajnálom, de én csak orvoshoz megyek férjhez....

Ősz

– Ki hord ma már varrással harisnyát?

A protekciós

– Itt valami tévedés lehet! Elcserélték az ajánlólevelemet!

A PANASZOS

– Ne csapkodja az asztalt, legyen szíves! – szóltam rá ingerülten. – Elvégre nem vagyunk a kocsmában!

– Nem érdekel! – kiáltotta. – Estig is csapkodom, ha kell. Addig csapkodom, amíg igent nem mond! Csapkodom és csapkodom. Másutt úgy sem csapkodhatom!

És csapkodta.

– Értse meg, kedves Tüzesi elvtárs – próbáltam jobb belátásra bírni –, amit maga kér, az nem a mi reszortunk. Mi a dolgozó kisemberek panaszaival foglalkozunk, az ő sérelmeiket tesszük szóvá, az ő igazukért szállunk síkra e lap hasábjain. Mit kezdjünk egy bánatos gyárigazgatóval? Aki méghozzá éppen az egyszerű, dolgozó kisemberekre panaszkodik? A Ludason nevetne az egész ország!

– Én is dolgozó vagyok! – verte tovább az asztalt. – Én is ember vagyok! Jöjjön velem a gyárba, vizsgálja ki a panaszomat. És mindent írjon meg. Követelem!

*

A gyárkapuban az öreg portás felnézett ránk a Népsportból, aztán a nagy órára vetett egy pillantást.

– A méltóságos igazgató elvtárs fél tízre járogat be. És ráadásul mindenféle kétes alakokat csempész a gyár területére. Szép kis szocialista vezető, mondhatom.

Legyintett, bejegyzett valamit egy noteszbe, aztán olvasta tovább az újságot.

– Miért tűri ezt a hangot? – kérdeztem útitársamtól megdöbbenve, amikor tovább mentünk.

– Mit tehetek ellene? – sóhajtott. – Szepeti bácsi félévszázada van a portán. Műemlék, a gyár emblémája. Vezetők jöttek, vezetők mentek, de ő maradt. Minden értekezleten elsőnek kér szót és leszedi a keresztvizet az éppen aktuális igazgatóról. Ha rendre utasítanám,

mindenki azt mondaná, hogy bátor bírálatai miatt megtámadtam egy öreg harcost.

Alig tettünk néhány lépést az udvaron, egy téglakupac mögül kék kezeslábasba öltözött, hatalmas termetű fickó ugrott elő. Átnyalábolta Tüzesit, háromszor megforgatta, és úgy tette le a földre, hogy csak úgy nyekkent.

– Felvitte az isten a dolgodat, menő lettél, mi?! harsogta, hogy felénk fordult minden tekintet. – Büdös volt már a kalapácsnyél, mi? Igazgató úrrrr! Nem baj, ne keseredj el, azért nekem te mindig csak a régi Tojásfejű Franci maradsz! Szevasz, Tojásfejű!

– És ez? – hebegtem ijedten, amikor elballagot. – Ez kicsoda?

– Ez Tarzan – hozta rendbe ruházatát Tüzesi. – Dolgozó kisember. Valamikor mellettem verte a lemezt a lakatos műhelyben. Sosem szíveltük egymást. Én elkerültem innen, később elvégeztem az egyetemet, visszahoztak igazgatónak. Attól a perctől Tarzan nem vett szerszámot a kezébe. Járja az üzemeket, pajkos történeteket mesél rólam, a barátságunkról, és mindig a legnagyobb nyilvánosság előtt csap le rám. Üt, ver, a levegőbe dobál, a születésnapomon majdnem leszakította a fülemet. Barátságból!

Átvágtunk az udvaron, benyitottunk az egyik apró műhelybe. Hárman kártyáztak a satupadon. Annyira elmélyülten, hogy a köszönésünket sem fogadták. Közelebb léptünk. Tüzesi egy kis ideig gusztálta a nekünk háttal ülő játékos lapjait.

– Én ezeket letenném – mutatott két kártyára –, egyből bemondanám a piros rebetlit, és a zöld felsővel indulnék.

– Mindenki beleszól! Így nem lehet! Ez pénzbe megy! – csattantak fel a partnerek, és összedobták a lapokat. – Gyerünk le abba a büdös kazánházba, oda biztos nem másznak utánunk a fejesek.

Amikor magunkra maradtunk, az igazgató bánatosan tárta szét karjait:

– Látja, hogyan bánnak velem?

– Megérdemli! Felelősségre kellett volna vonnia őket, amiért nem dolgoznak!

– Hisz ezt akartam én is szóba hozni – mentegetőzött. – Csak később. Fokozatosan, tapintatosan, amikor már egy kicsit összemelegedtünk. De hát látta, milyen érzékenyek! Már attól is megsértődtek, hogy tanácsot adtam. Ha keményen lépek fel, holnap már be sem jönnek! Még a mun-

kakönyvüket is benthagyják! És honnan veszek a helyükbe új embereket? Már Andaxinon élek miattuk!

Visszakísért a gyárkapuig.

– Megírja? – faggatott reménykedve. – Megírja, hogyan bántanak engem a kisemberek? Megírja, hogy a mi idegeink sincsenek kötélből, és hogy néha nekünk is lehet igazunk?

Felzaklatott lelkiismerettel bólintottam, és kiléptem az utcára.

Nagy puffanások.

Gyorsan hátra fordulok.

Tarzan gyömöszöli az igazgatót.

– Látja?! – kiáltja felém az árboc-karok között vergődő Tüzesi. – Megint kezdi!

Kürti András

ILLEMTAN

Kérdés: Hogyan viselkedjünk külföldi állampolgársággal rendelkező, saját kocsin rövid időre hazalátogató, volt hazánkfiával szemben, aki állandóan azt hajtogatja, hogy ő milyen okos volt és neki milyen jól megy?

Felelet: Ha akarjuk, elkerülhetjük a találkozást, ha akarjuk, nem találkozunk vele, mert akkor nincs probléma, de úgy kerüljük el, úgy ne találkozzunk vele, hogy azért menjünk el a randevúra, mert esetleg megsértődne és azt gondolná: félünk tőle, nem akarunk találkozni vele. Éppen ezért, ha el is kerüljük a találkozást, azért szóba állhatunk az illetővel.

Szóba állhatunk a kedves vendéggel úgy is, hogy egy szót sem szólunk, szótlanul végighallgatjuk a dicsekvését, szótlanul meghallgatjuk azt is, hogy ő milyen okos volt, neki mi-

lyen jól megy. Hallgatásunk azonban ne legyen rideg, visszautasító vagy ellenséges. Hallgatásunk legyen barátságos, derűs, szenvedélyes, vitatkozó hallgatás. Legjobb tehát, ha a hallgatásunkat néhány kedves, barátságos mondattal teszszük még kedvesebbé, még barátságosabbá, hadd örüljön az illető, de azért nem kell nagyon kedvesnek, nagyon barátságosnak lennünk, ha — tegyük fel — annak idején nagyon utáltuk a kedves, hazánkba látogató barátunkat. Ezt azonban a kedves, hazánkba látogató barátunknak nem szabad éreznie. Azt kell éreznie, hogy mi nagyon-nagyon barátságosak és kedvesek vagyunk hozzá, ugyanakkor persze sejtenie kell azt is, hogy utáljuk. De ezt úgy kell sejtenie, hogy tulajdonképpen ne is sejtse, mert különben megsértődik, és mi ezt nem akarjuk. Nem akarjuk még akkor sem, ha akarjuk.

Könnyen előfordulhat, hogy a kedves vendég kocsija láttán eltátottuk a szánkat. Ez nem baj. Nem baj akkor, ha a tátott szánkban önérzet van, ha ez a tátott száj nem azt fejezi ki politikailag: mi tátott szájjal várjuk, hogy a sültgalamb a szánkba repüljön. A tátott szánkban legyen tartás, méltóság, fejezze ki azt is, hogy mi nem bámulunk meg minden külföldi kocsit. A vendégnek, ha még nem felejtett el magyarul olvasni, azt kell leolvasnia a tátott szánkról, hogy: „Jaj, oda ne rohanjak!"

A beszélgetésnek nem kell feltétlenül politikai beszélgetésnek lennie. Ha úgy tetszik, kerüljük el a politizálást, de úgy, hogy minden egyes szavunkkal politizáljunk, még akkor is, ha látszólag egy szó sem esik politikáról, még akkor is, ha egy szót sem szólunk, csak hallgatjuk az illető dicsekvését: ő milyen okos volt, neki milyen jól megy. Ha az illető dicsekszik, ne dicsekedjünk mi is. Ha van szeme, láthatja, hogyan élünk, mekkorát fejlődtünk az utóbbi években, persze, azért elmondhatunk egyetmást arról, hogyan élünk és mekkorát fejlődtünk az utóbbi években, és elmondhatjuk azt is, hogy no persze, még vannak hibák, tennivalók, hadd lássa a volt hazánkfia, hogy mi már nyugodtan elmondhatjuk, vannak még hibák, tennivalók. De ha egy szót sem szólunk, akkor is láthatja, hogy vannak még hibák, tennivalók, tehát minek elmondani őket, de azért csak mondjuk el, ha el akarjuk mondani.

A pasasnak azt kell kiolvasnia az egyik szemünkből, hogy hajlandók vagyunk békésen egymás mellett élni vele, de a másik szemünkből azt kell kiolvasnia: az ideológiai ellentétek kibékíthetetlenek közöttünk.

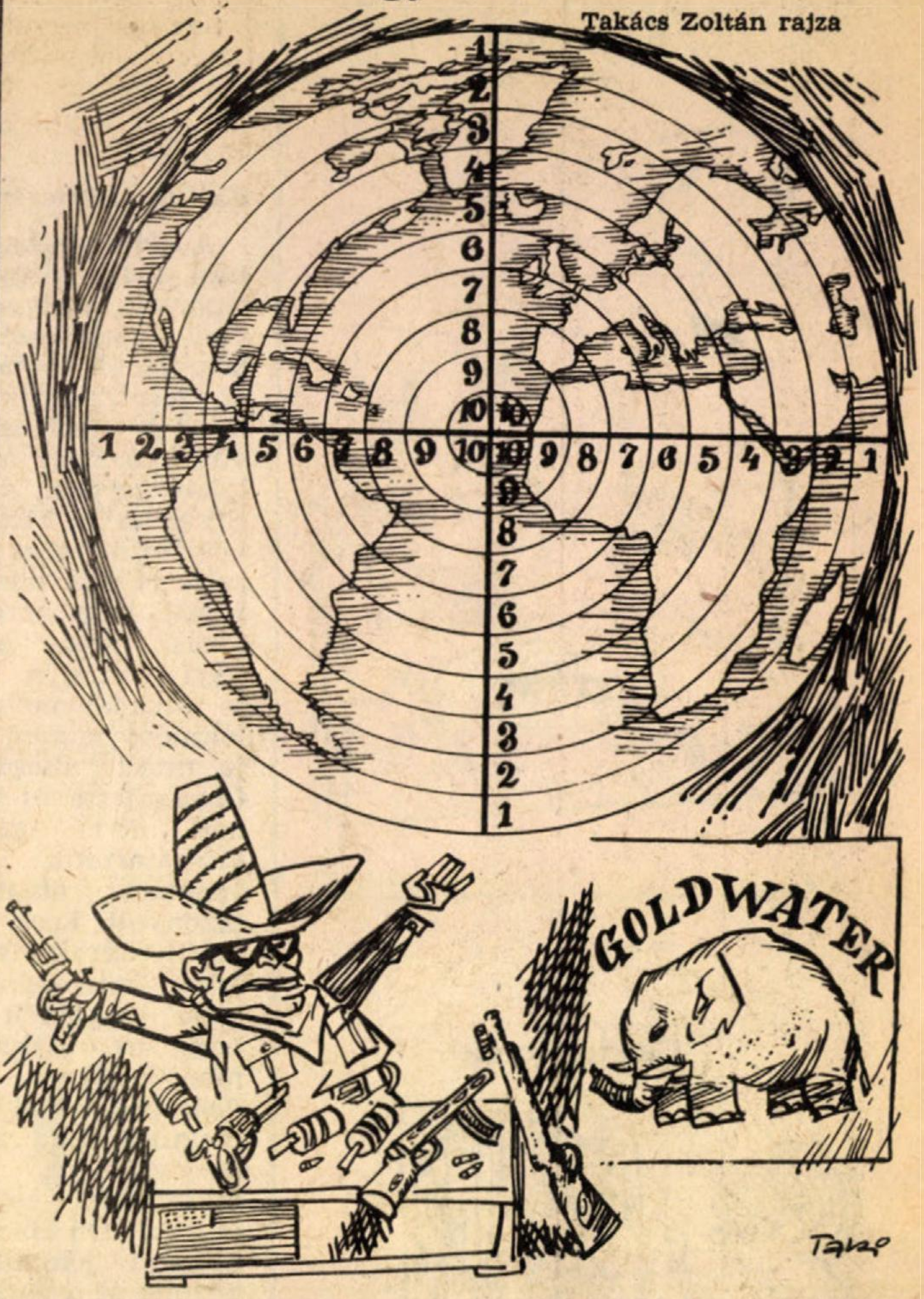
Ha búcsút veszünk tőle, lehetőleg muzsikáljon a hangunk, hadd idézze fel az illetőben ez a muzsikaszó a Balatont, a fenyvesekkel vadregényes tájat, a Duna—Tisza közét, a délibábos Hortobágyot...

Kézszorításunk viszont azt fejezze ki: mi büszkék vagyunk arra, ha az új hazájában derekasan megállja a helyét és arra kérjük, öregbítse hírünket a nagyvilágban!

Mikes György

A nagy céllövő

Takács Zoltán rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NYILATKOZAT, ÓH!

Még a fülemben cseng a Tankönyvkiadó Vállalat illetékeseinek a közelmúltban tett nyilatkozata, amely szerint ez évben nem lesz fennakadás a tankönyvek beszerzésénél. Azóta – nyilatkozat ide, nyilatkozat oda – VI. osztályos számtankönyvet nem lehet beszerezni sem az iskolában, sem a könyvesboltokban. Kíváncsian várom, hogy a tankönyvkiadók mit nyilatkoznak majd erről a minden évben makacsul visszatérő hiánycikkről.

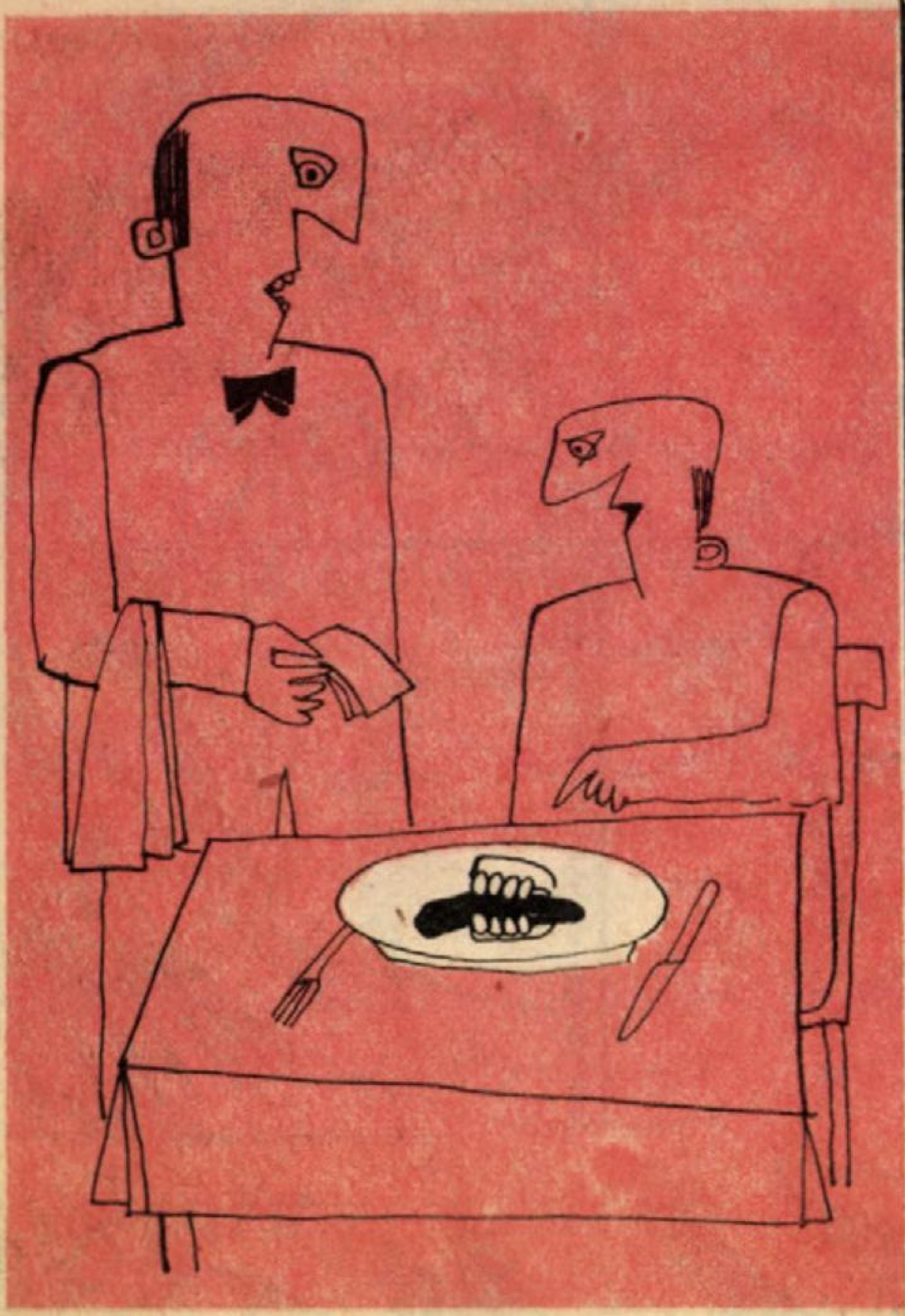
Táncsics Istvánné,
IX., Telepy u. 27.

Küzdelem

– Még egy hónapig tartsunk ki, gyerekek, és meglesz a kocsi...

Rágós hús

Csodagyerek

– Mondd, anyu, te Edisont is folyton leküldenéd a Közértbe vásárolni? . . .

LEVÉL a hintajátékról

Kedves Kartársnő!

A Népszavában olvastam azt a négyhasábos riportot, amelynek a járási tanács részéről, osztályvezetői minőségben, ön volt az egyik szereplője. A riportban arról volt szó, hogy az orvosi lakás ügyében a tanácstitkár és a községi orvos között vita keletkezett. A vita annyira elfajult, hogy az orvost a járási tanács egészségügyi osztálya „állam- és társadalomellenes cselekmény alapos gyanúja miatt" állásából felfüggesztette és fizetésének ötven százalékát visszatartotta. A vád azonban alaptalannak bizonyult. Ezek után sikerült önnek olyan adatokat összeszednie, amelyek elegendők ahhoz, hogy az orvosnak felmondjanak. Az ügy érdekessége, hogy a vita megindulásáig az orvos ténykedésével teljes mértékben elégedettek voltak. Ön bizonyítani kívánta jóindulatát és közölte az orvossal, hogy tűnjön el a faluból. Ha eltűnik, nem mondanak fel neki, hanem hozzájárulással elengedik.

Azóta már magasabb fórumok vizsgálják az ügyet és én nem is szólnék a dologról, ha nem figyeltem volna fel arra az elvi alapokon nyugvó kijelentésére, amellyel ön igazolni akarta az ügyben kifejtett rendkívüli agilitását. „A hinta meglódult" — mondotta ön újságíró kollégámnak — „és nekem mást már nincs mit tennem, tovább kell lódítanom". Hasonlóképp cselekedtek ebben az ügyben mások is: ön és társai ezzel feltalálták az ügyintézés nélküli elintézést, amellyel egyszer és mindenkorra megszüntethető minden huzavona.

Nagy szolgálatot tenne ön a köznek, ha módszerét újításként benyújtaná, országszerte bevezetnék és a hintát sem a tanácsapparátus-

ban, sem a hivatalokban, sem az intézményekben, egyszóval: sehol sem állítanák meg, hanem azonnyomban továbblódítanák. Egy lódítás, egy elintézés — egy elintézés, egy lódítás! Egycsapásra megszűnne a bürokrácia, s ennek nagy horderejét, úgy vélem, nem kell önnek ecsetelnem. Ha az előadók, főelőadók, osztályvezetők és más tisztségviselők egészen a miniszterig, mindenütt azt mondanák az igazát kereső ügyfélnek, hogy „kérem, legyen nyugodt, az ön dolga sínen van, a hinta meglódult és én máris tovább lódítottam", akkor a delikvensnek nem kellene mást tennie, mint követni a hinta útját oda és vissza, le és fel. Ahogy a hinta éppen lódul . . .

Ezzel az egyszerű módszerrel végre meg lehetne oldani a felelősségvállalás kérdését is. Mert, aki a hintát tovább lódítja, egyben tovább lódítja a saját felelősségét is. Vagyis a hinta egyszer ide, egyszer oda járna s minél gyorsabban járna, annál kevésbé lehetne megállapítani, hogy ki lódította tovább. A hinta olykor körbe-körbe is járhatna, s hol felülről lefelé, hol alulról fölfelé lódítanák, ami még tökéletesebb megoldásnak látszik. Így még nehezebben lehetne megállapítani, hogy ki lódította tovább a hintát. Hinta — palinta . . .

Amint látja, kedves Kartársnő, szebb lenne nálunk az élet, ha tért hódítana az ön kitűnő módszere. Ezután is lódítsa majd tovább a hintát, csak arra ügyeljen, hogy ne kerüljön bele. Félek, hogy elmenne a kedve a dologtól, ha észrevenné, hogy mennyivel kellemesebb lódítani a hintát, mint benne ülni.

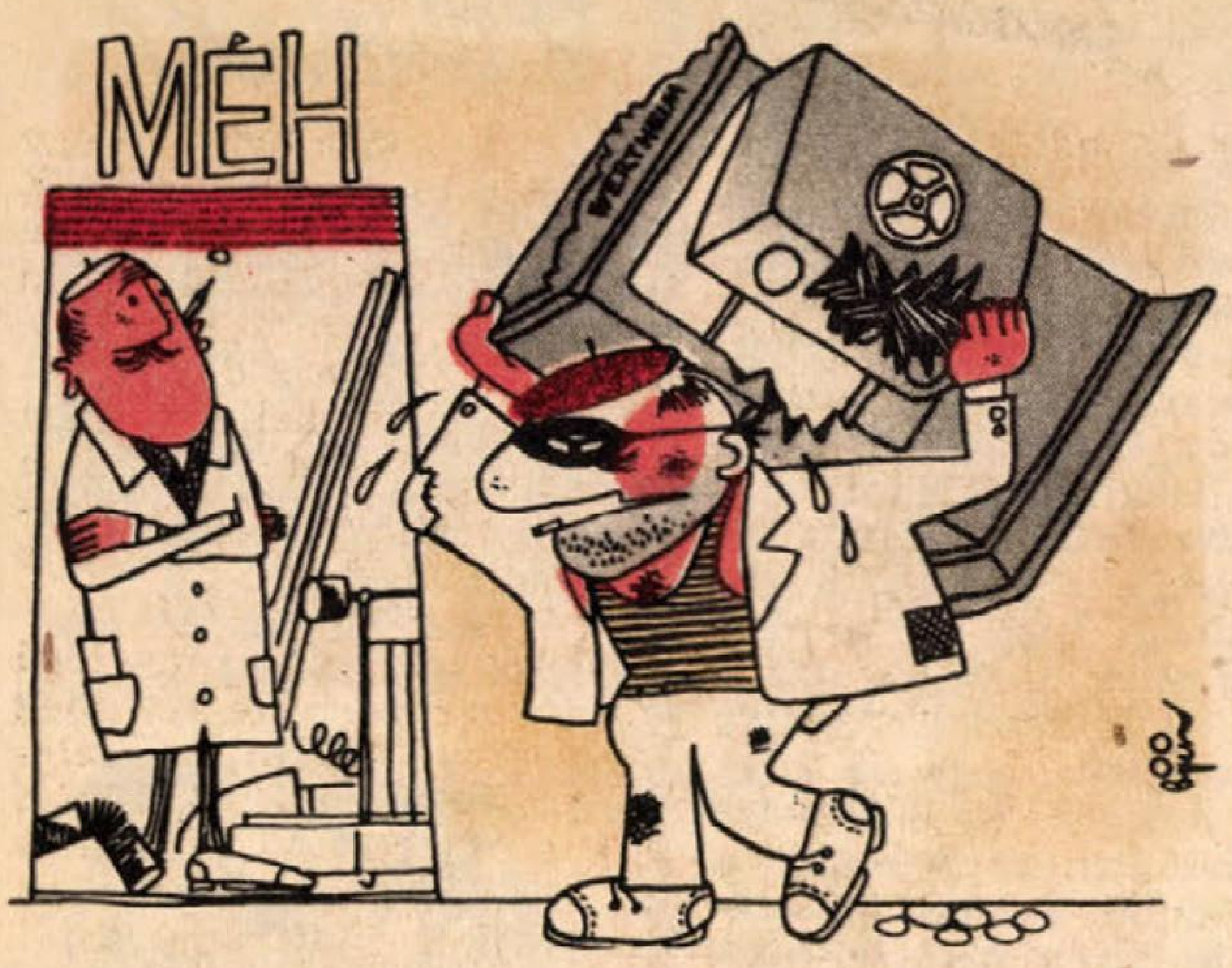
Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika és az aszfaltbetyár

Hóvége

Ciprusi helyzetkép

Szűr-Szabó József rajza

Ketten beszélnek

— Mért lógatja az orrát?

— Ne is kérdezze! Amerre nézek: bosszúság, bánat, méreg.

— Csakugyan elhagyta a felesége?

— Képzelje. Tizenöt évi házasság után. Megszökött egy gátfutóval. Most itt állok öt apró gyerekkel.

— Hát ez bánat, bizony.

— Nem. Ez bosszúság. A bánat az, hogy fizetésemelést kértem, de nem kaptam. Azt mondta a főnököm, hogy amikor megnősültem, emeltek havi százzal. Minden percben nem lehet emelést kérni.

— És a méreg?

— Rossz a gyomrom. De már egy hete. Diétán élek. Most képzelje: asszony nélkül, pénz nélkül, halászlé nélkül. A legszívesebben felkötném magamat.

— Nem rossz tipp. Sőt. Kitűnő megoldás. Ha szüksége van egy jó erős kampósszegre, szívesen adok. Spárgával is szolgálhatok.

— Nem tudom, hogyan kell az ilyesmit csinálni.

— Ne vicceljen. Egyszerű, mint egy pofon. Beveri a szeget a falba, átveti rajta a spárgát, a végire hurkot csinál, abba beledugja a nyakát és kész.

— Szóval maga helyesli...

— A legnagyobb mértékben. Néhány kínos perc és minden rendbe jön. A maga helyében én is felkötném magamat.

— Csakugyan?

— Szavamra mondom. A maga helyében. Sohase kötném fel magamat az *én* helyemben, de a *maga* helyében miért ne? Mért sír?

— Mert azt reméltem, hogy megvigasztal. Hogy azt mondja, „fel a fejjel, ember! Ne csüggedjék!" Ezt vártam magától.

— Mert nem olvasta az Új írás szeptemberi számában koszorús költőnk megemlékezését Szabó Lőrincről.

— Nem is tudtam, hogy Szabó Lőrinc is meg akarta ölni magát egyszer.

— Dehogyis akarta. Ő is csak tanácsolta Sárközi Györgynek, amikor az annak idején, 1944-ben azon kesergett, hogy nem lát más kiutat, mint az öngyilkosságot.

— Hogy adhat egy költő ilyen tanácsot?

— Maga reménytelenül civil. *Csak* egy költő adhat ilyen tanácsot. „Mert a költők egyik föladata — írja nagyhírű költőnk — épp az elviselhetetlen, a keservesen keserű dolgok kimondása és belénk plántálása..."

— És maga ezt megszívlelte?

— Hát persze.

— De maga nem költő! Maga fogtechnikus!

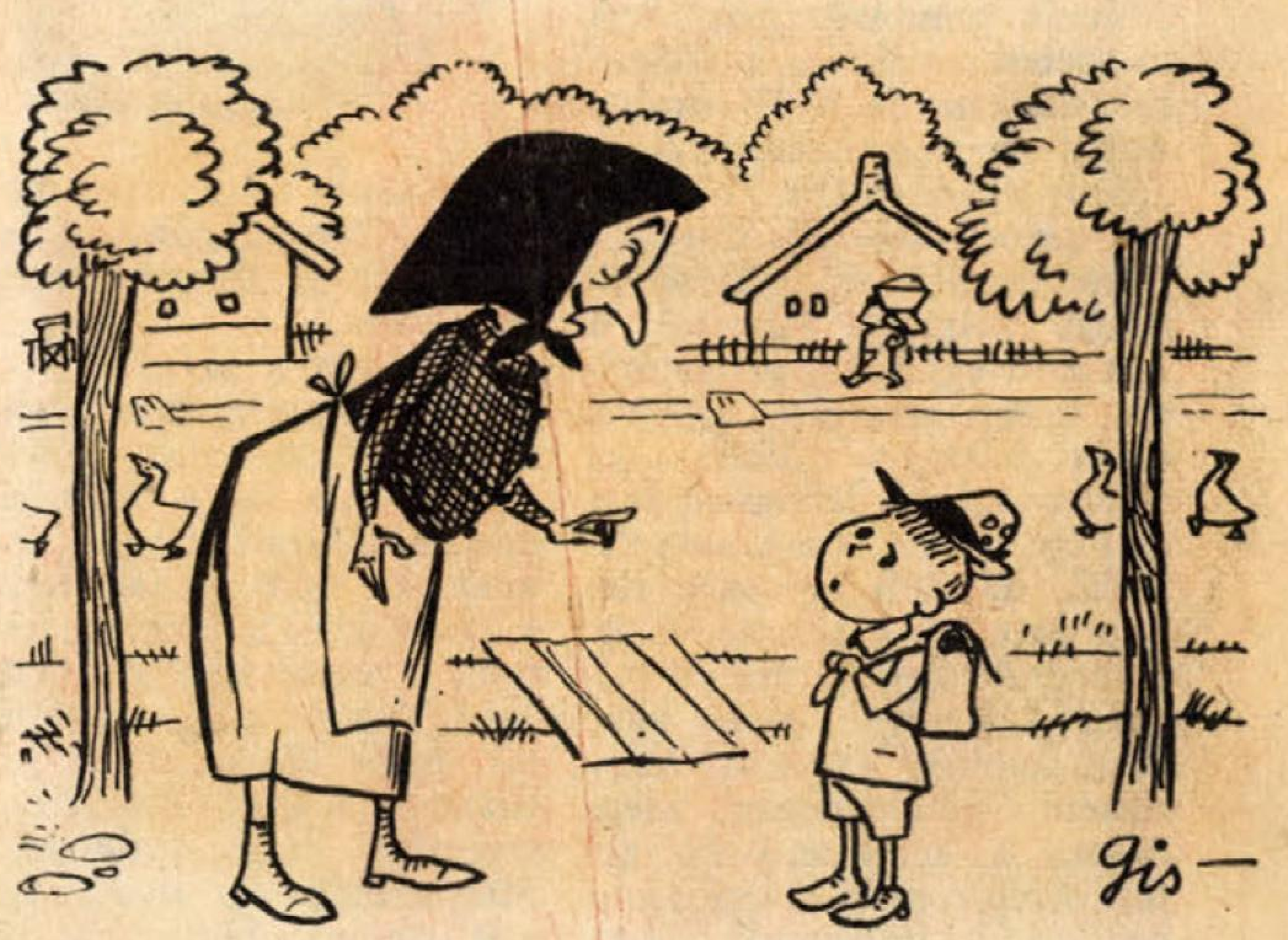
— Én fogtechnikus és költő vagyok, ha tudni akarja. Fogtechnikus vagyok, ha arról van szó, hogy én éljek, ellenben költő vagyok, ha arról van szó, hogy maga felkösse-e magát vagy sem.

— Hát tudja mit? Juszt se kötöm fel magamat. Még ma este elmegyek egy lokálba és keresek magamnak új feleséget.

— Bánom is én. De akkor máskor ne panaszkodjék egy olyan lírai léleknek, mint én vagyok.

t. l.

Szófukar gyerek

– Na, hogy ízlik az iskola Pisti?
– Jól! Csak a tanító bácsi sokat kérdez...

Minden szám van...

EGYSZERŰ ÜGY

Ezt a bánásmódot visszautasítom, kérem! Ne hadonásszon a doktor úr az orrom előtt ezzel a fecskendővel! Igen is, nem vagyok izgatott. Teljes a nyugi, és ha ezt a furcsa kabátot kilazítják, hogy szabadon tudjam mozgatni a karomat, akkor mindent megmagyarázok.

A dolog úgy kezdődött, hogy Géza barátom engem kért fel, legyek kezese az OTP-től felvett személyi hitelénél. Emberek vagyunk, kérem, mindenkit érhet OTP, segítsünk hát egymáson. Vállaltam. Igenám, de nemsokára nekem volt szükségem pénzre, de mivel kezes vagyok, nem lehetek egyszemélyben adós is. Sajnos, a feleségem sem jöhetett számításba, mert neki még ketyegett a tévé részlete. Ezért megkértem Zolit, hogy vegyen fel részemre személyi hitelt. Zoli aranyos fiú, mellettem ült a Mátyás gimnáziumban, természetesen vállalta a dolgot. De miután az OTP óvatos duhaj és nem szeret futkározni a pénze után, Zolitól is két kezest követelt. Miután a feleségem tévé törlesztésének utolsó részletét lefizette, ő lett Zoli egyik kezese. A másik kezes szerepét, hálából, Géza felesége vállalta. Az ügylet simán lebonyolódott és nem is lett volna komplikáció, ha Zoli egy szép napon nem áll elő azzal, hogy ő magnót akar venni, de miután személyi hitele van, nem kaphat. Éreztem, hogy nekem kötelességem megoldani a kényszerű helyzetet, elvégre nem kívánhatom egykori padtársamtól, hogy a részemre felvett személyi hitel miatt itt álljon magnótlanul. Némi utánajárással elintéztük, hogy a feleségem nevére kapjunk egy magnót Zolinak. Ezzel is rendbejöttünk.

Csakhogy ebben a fenenagy életszínvonal-emelkedésben nincs megállás. Géza neje fejébe vette, hogy új bútort vásárolnak. De az OTP, miután Gézának személyi hitele van, a neje fizetése pedig alacsony, különben is kezes, megtagadta az áruhitelt. Joga van hozzá. Gézáék hozzám fordultak. Én ugyebár formailag eddig csak egyszer vagyok kezes, tehát kérhetek áruhitelt. Nem tudtam kitérni a kérés elől. Bíztam az OTP-ben, de azok sajnos, készségesen a rendelkezésemre álltak. Így Gézáék bútorát az én nevemre vettük meg.

Maradjon nyugodtan, doktor úr! Ne rángassa a szemöldökét és főleg vigye el azt a tűt.

Most jön a java!...

Zoli világéletében könnyelmű fickó volt. Elsején nem fizette be a feleségem nevére vásárolt magnó részletét. Az OTP természetesen a következő hónapban letiltatta a nejem fizetését. Igaza van! Viszont az is természetes, hogy ezekután én sem fizettem a Zoli által felvett személyi hitel törlesztését. Megérdemli az ilyen. Erre mit gondol, doktor úr, mit tett Zoli? Igen! Kilépett a munkahelyéről, hogy ne tudják tőle levonni a pénzt. És mit gondol a doktor úr, mit tett az OTP? Úgy van! Levonatta a részletet a két kezestől, azaz Géza feleségétől és az én feleségemtől. Persze erre Gézáék is begurultak. Géza neje egyszerűen nem fizette ki az esedékes és nevemre vásárolt bútorrészletet. Feleségemtől vonták a magnót, a Zoli részletre felvett személyi hitelét, tőlem a Gézáéknak vett bútort. Mentem Zolihoz. Azt mondta: fizeti a magnót, ha én fizetem a személyi hitelt. Mondtam, hogy én fizetem a személyi hitelt, ha Géza fizeti a bútorrészletet. Gézáék azt mondták, hogy ők mindent fizetnek, ha a felesége fizetését tehermentesítjük a Zoli miatt levont, de számomra felvett személyi hitel részletei alól. Erre én azt mondtam Gézának, hogy... de ezt hagyjuk, erre Géza bosszúból azt a személyi hitelt sem fizette, aminél én vagyok a kezes.

Az ügy békés rendezésére végre elhatároztuk, hogy tárgyalásokba kezdünk. Én vállaltam, hogy összefoglalom a jelenlegi helyzetet, mely szerint ugyebár, Zoli tartozik a feleségemnek a magnóért, viszont én tartozom Zolinak a személyi hitelért, illetve nem tartozom, mert a feleségemtől vonták le. Namármost. Géza tartozik nekem a bútorért, a személyi hitel tartozik a tévének a magnóért, aki kezes Gézánál a feleségéért. Én tartozom a feleségemnek, Zoli tartozik nekem, én fizetek Géza helyett, Gézáné fizet helyettem, mert mindez teljesen egyszerű, ugyanis, ha én megadom Gézáéknak a bútor árát, akkor kifizetik a magnót, de ki fizeti a kezelési költségeket? Hé, ápoló, vigyék el a doktor urat, mert begurult... Én meg kérek még egy adag személyi hitelt, de intravénásan, ide a folyószámlám belégjébe bele...

Ősz Ferenc

Pesti tudósítónktól

Van, aki hangosan, van, aki halkan szeret rádiózni. Hosszú esztendők beidegzettsége nyilvánult meg abban a zeneértő hölgyben, aki egy zeneakadémiai hangverseny fortisszimója közben így szólalt meg:

– Nem lehetne ezt egy kicsit lehalkítani?

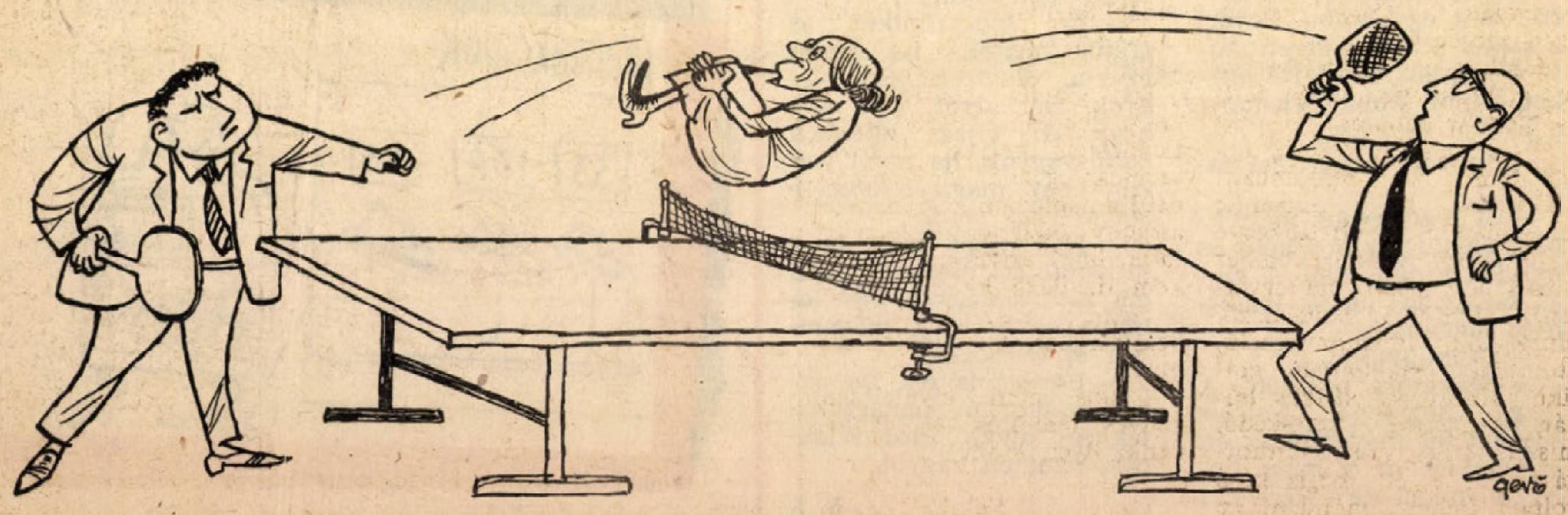
A hivatalos nyelvezet nem ismeri a részegséget, csak az ittasságot. Aki berúg, az ittas állapotba kerül, ittas állapotban vezet motorkerékpárt, ittasan okoz botrányt. Valóban, sokkal finomabb, választékosabb kifejezés ez, mint az emberhez nem illő részegség. Az „Ittas eső" is inkább irodalmi igényű cím, mint a „Részeg eső", s általában helyes lenne nyelvünkből száműzni a közönséges kifejezéseket. Ha például valaki elkölti estebédjét, s utána szeszes italt vesz magához, emelkedett lélekkel fakadhat dalba: „Ittas vagyok, rózsám, mint a csap..."

f. l.

Szülőtartás

Gerő Sándor rajza

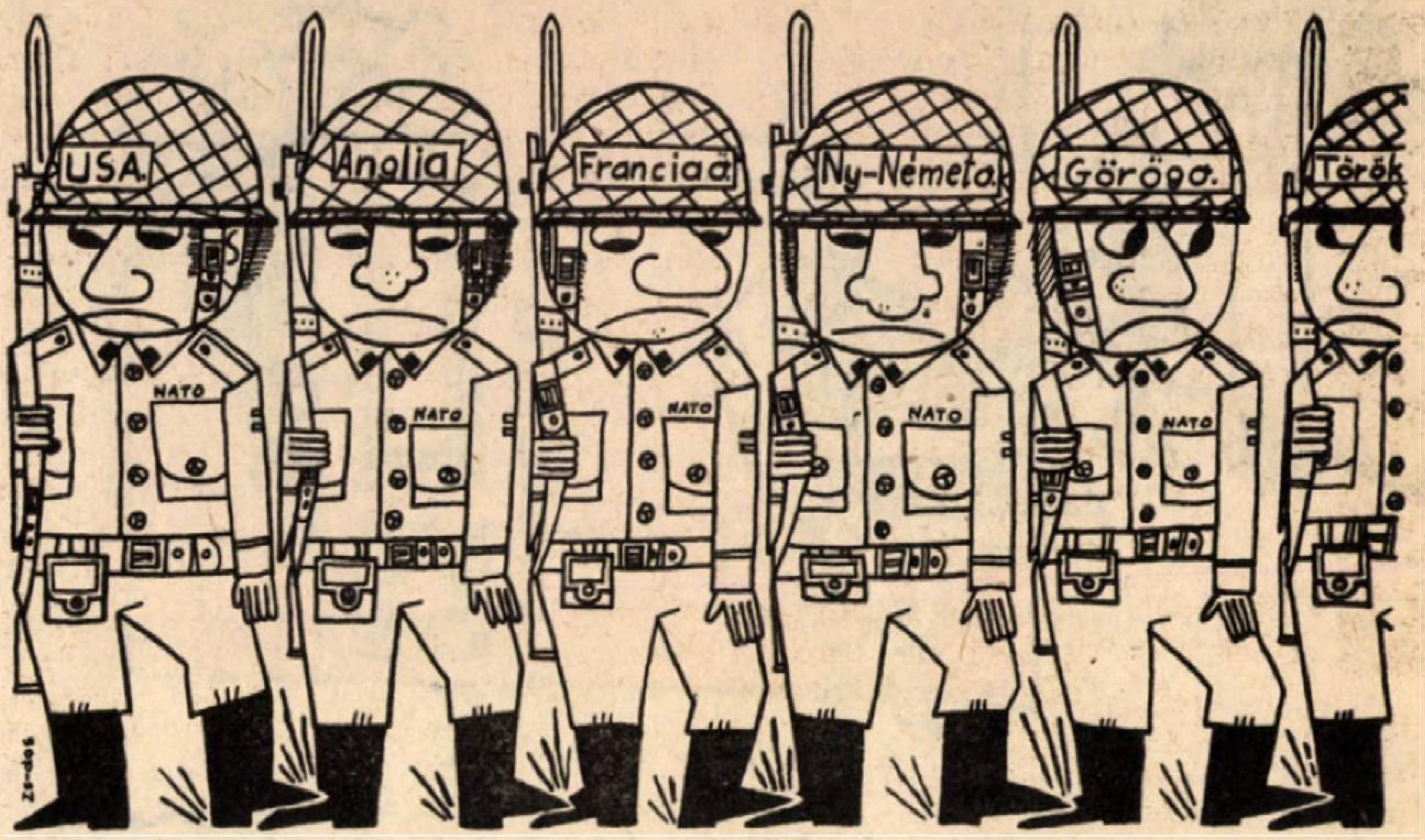
Szeptember

– Maga is jutalomüdülésen van?

Sorakozó a NATO-ban

Zsoldos Sándor rajza

Átkos általánosítás

Van egy visszataszító hibám: szeretek általánosítani. Noha tudom, hogy igazságtalanságot követek el, mégis valami megátalkodott módon következtetek az egyesből az általánosra, amit különben a bölcselet induktív következtetésnek bélyegez.

Hogy egy példával világítsam meg eléggé el nem ítélhető magatartásomat, a napokban egy kisfiú nyelvet öltött rám. Mire mit mondtam én? Nem azt, hogy *ez* a kisfiú szemtelen, hanem azt, hogy „milyen szemtelenek a mai gyerekek!" – elfeledkezve arról a sokszázmillió kisgyerekről, aki nem öltött rám nyelvet. De hát az indulat az ember számolnitudását is elsöpri.

Ha egy Közért-kiszolgáló udvariatlan velem, már kész vagyok az ítélettel: ilyenek a Közért-kiszolgálók! Hogy számos Közért-kiszolgáló van, akinek még csak eszébe sem jut engem megsérteni, emberi méltóságom megalázni, vagy tettleg bántalmazni, arra nem is gondolok, mert igazságtalan vagyok és egyéni bántalmamból azonnal egyetemes érvényű természeti törvényt faragok.

Amikor az utcán egy ismeretlen, magas, kövér férfi rálépett a lábamra, s még csak elnézést sem kért, így fakadtam ki magamban: „Borzasztó, hogy milyenek az emberek!" – elfeledkezve arról, hogy számos ember nem lépett a lábamra, egyetlen akadémikus, vízilabdázó, elnökjelölt, mozdonyvezető, atomfizikus, labdarúgó, grafikus, sarkkutató, lírikus, búvár, tengerész, kereskedő, misszionárius, vagy sporthorgász sem, s én mégis kész voltam ítéletet mondani az egész emberiség fölött, amely évente több, mint 60 millióval szaporodik és kisebb gondja is nagyobb annál, mintsem hogy az én lábamra lépjen. Mégsem tanulok, mert logikámat letiporja Énőfelségem, nem tudok és nem is akarok szabadulni attól a gondolattól, hogy ami velem és körülöttem történik, annak általános érvénye van. Így születnek az ilyen és efféle igényes megállapításaim:

Komolytalanok a mai fiatalok. Elviselhetetlen a kalauzok modora. Gyengék a magyar filmek. Rossz a rádió műsora. A nőknek csak az öltözködésen jár az eszük. Nem dolgoznak az építőmunkások. Ehetetlen az üzemi koszt. Nincs lelkesedés a mai futballistákban.

Ez a néhány példa is rámutat arra, mennyire hajlamos vagyok a kollektív ítéletre. Anélkül hogy megvizsgálnék minden esetet, nem átallok olyan általános kijelentéseket tenni, hogy a viperák mérgesek, a szúnyogok csípnek, a legyek szemtelenek, a tigrisek ragadoznak, a cápák falánkok, a baktériumok fertőznek, és így tovább.

Igaz, néha megszáll a szentlélek és a helytelen általánosítás helyett észreveszem az egyént. Amikor például a napokban a szomszédasszony önzetlenül felajánlotta, hogy szívesen hoz nekem tíz deka kávét, amúgy is lemegy a sarki csemegébe, meghatottan jegyeztem meg:

– Julis néni kivételesen kedves teremtés. Bár mindenki ilyen lenne!

Feleki László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSILLAGHEGYI SPECIALÍTÁS

Bementem a csillaghegyi kertvendéglőbe és rendeltem egy pohár sört.

– Elfogyott! – mondta a pincér. – De van Bambink. Jó hideg. Azt hozhatok...

Ebben a pillanatban elsuhant mellettünk egy másik pincér, húsz pohár habzó sörrel a tálcáján.

– Ez mi volt? – kérdeztem elámulva.

– Sör! – ismerte el a pincér.

– De hiszen azt mondta, elfogyott!

– Nálam! A kolléga placcán ma kevesebben voltak. Neki még maradt.

Vagyis, aki oda ül le, az kap sört, aki ide ül le, az nem kap.

Jó szervezés. Hadd szokja meg az a vendég, hogy az életben minden attól függ, ki hogyan helyezkedik.

K. E.

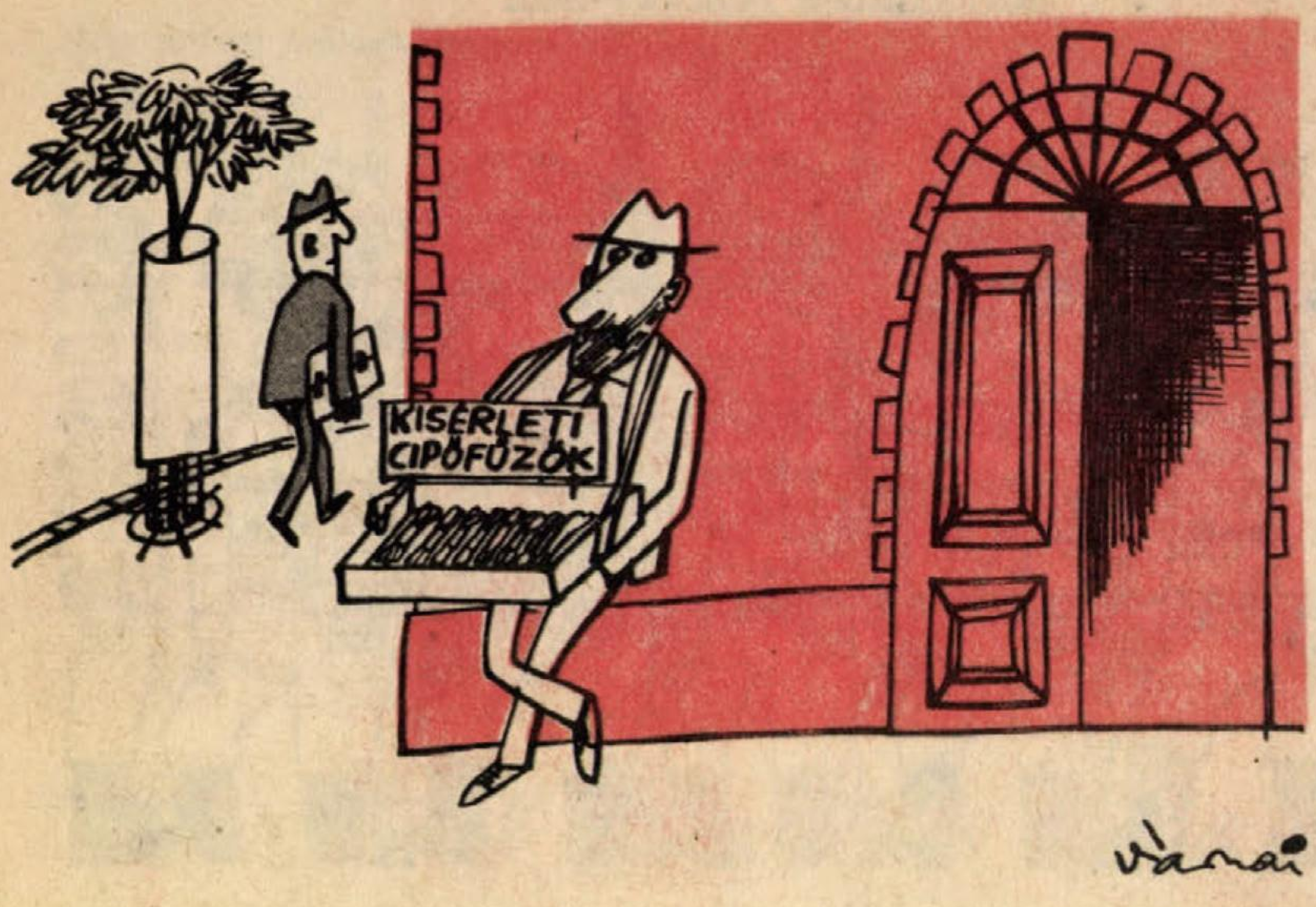
„Nyugdíjasok is utaznak Ibusszal a tokiói olimpiára"

(újsághír)

– De jó, hogy hozta a nyugdíjamat. Pont ez a hétszáz forint hiányzott a huszonötezerhez!

A példa ragadós

Igaz barát

EGY ÁBRÁNDOS KISLÁNY

A fiatal leányok világszerte sokmindenfélével foglalkoznak. Vannak, akik táncolni szeretnek, mások kézimunkázni, zongorázni, sétálni, főzni stb.

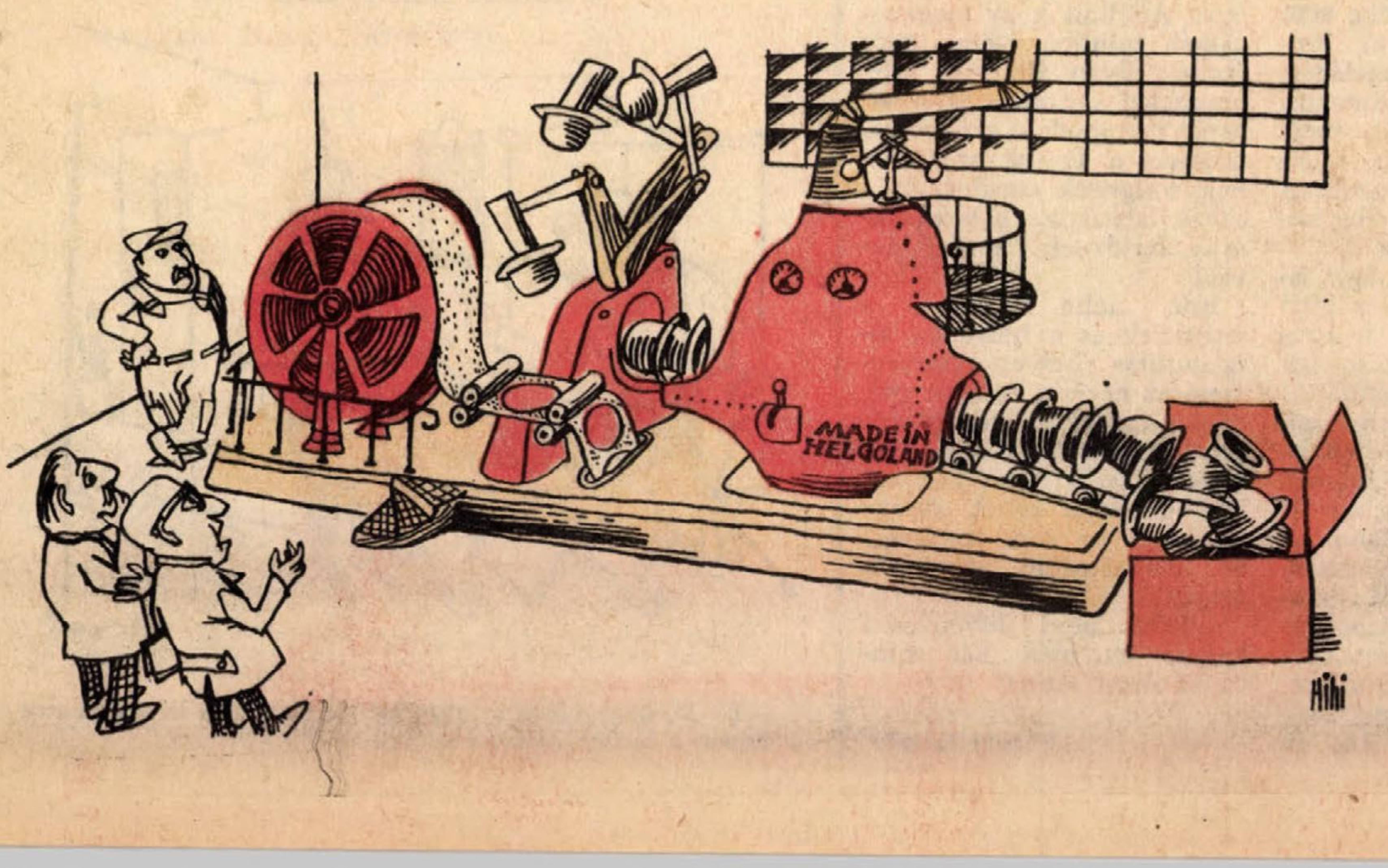

Az ausztráliai Sydneyben élő Van Laman 19 éves gépírónő is úgy érezte, hogy valamivel csak agyon kell ütnie a szabad idejét, mert a gépírás valahogyan nem tudja izgalomba hozni. Ezért késsel és dárdával a kezében vízalatti cápavadászatot folytat, s főként a rendkívül veszélyes tigriscápát tünteti ki figyelmével. Mivel a házasságok nem az égben köttetnek, a tenger alatt összeismerkedett egy másik amatőr cápavadász búvárral, Ben Cropp úrral, és hozzáment feleségül. Azóta együtt töltik szabad idejüket, kéz a kézben, dárda a cápában.

Előzetes letartóztatás

Ügyvéd: Legyen nyugodt, a társadalom a felelős . .

Emelkedik a termelés

Hegedűs István rajza

– Gyönyörű ez a gép, csak az a kérdés, hogy a piac fel tud-e venni ennyi keménykalapot . . .

VIHAR EGY „ORKÁN" KÖRÜL...

Néhány hónappal ezelőtt mély együttérzéssel olvastam a Ludas Matyiban, hogy A. T.-nak ellopták a kalapját a a Gellért-fürdő helyiségeiben rendezett bálon – a ruhatárból. Száz forintot kért kártérítésül, de a Fővárosi Fürdőigazgatóság jogtanácsosától, dr. Laszy Páltól azt a választ kapta, hogy „... Amennyiben Ön a kár összegszerűségét igazolni nem tudja, és megfelelő tárgyi bizonyíték rendelkezésre nem áll, csak egy használt kalap értékét lehet elfogadni 40 Ft összegben..."

A. T. joggal tette fel a kérdést: vajon az aláíró jogtanácsos be tudná-e mutatni a tavaly ősszel vásárolt kalapjának számláját?...

Nos, a már említett mély együttérzésem nem csupán humanista alapállásomból fakad, hanem én is hasonló cipőben járok. Tőlem egy „Orkán" kabátot loptak el még május 10-én a Gellért Szálloda Éttermének ruhatárából.

Az esetről természetesen jegyzőkönyv készült, és rövidesen levelet hozott a posta, ugyancsak dr. Laszy Páltól, amelyben kárigényemet elismerik és kérik, hogy a kabát vételárára, a vásárlás időpontjára és a kabát elhasználtságára vonatkozó bizonyítékaimat velük közölni szíveskedjek. A bizonyítékok beérkezése után majd nyilatkozni fognak a kártérítés összegszerűségéről.

No de miféle bizonyítékai lehetnek az embernek egy új, ám magánszemélytől vásárolt, ráadásul olasz származású „Orkán"-ról?

Mivel abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy munkatársaim tudtak a kabátvásárlás körülményeiről, két kolléga az aláírásával tanúsította, hogy én a barna színű olasz „Orkán"-t kb. két-három héttel azelőtt újonnan vettem hétszáz forintért.

Megjegyzem, az esőkabát príma állapotát mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy pont ezt lopták el a reprezentatív étterem ruhatárából, ahol nyilván volt választék...

Hétszáz forintos kárigényemre azonban (amely nem tartalmazza sem a bosszúságomat, sem az új kabát beszerzésével járó hercehurcát, csupán az ellopott „Orkán"-ért adott készpénzt) azt a választ kaptam, hogy a kárigényem jogosságát nem vitatják. De, mivel a kabát értékét megnyugtató módon igazolni nem tudom, csupán 300 forintot fizethetnek.

Azóta is élénk levelezésben állok dr. Laszyékkal ez ügyben, ám hasztalan...

Úgy látszik, az ebből az épületből ellopott holmik automatikusan leértékelődnek! Kissé furcsának tartom, hogy a Gellért, ez a nemzetközi hírű szálloda, így alkudozik károsult vendégeivel, noha nem vitás, hogy minden intézmény felelős a ruhatárában elhelyezett tárgyakért.

Kerék Elemér,
XI., Karinthy F. u. 7.

Ui. Mért tűnnek el holmik a Gellért Szálló ruhatárából? *(A szerk.)*

Anyagi érdekeltség

Pusztai Pál rajza

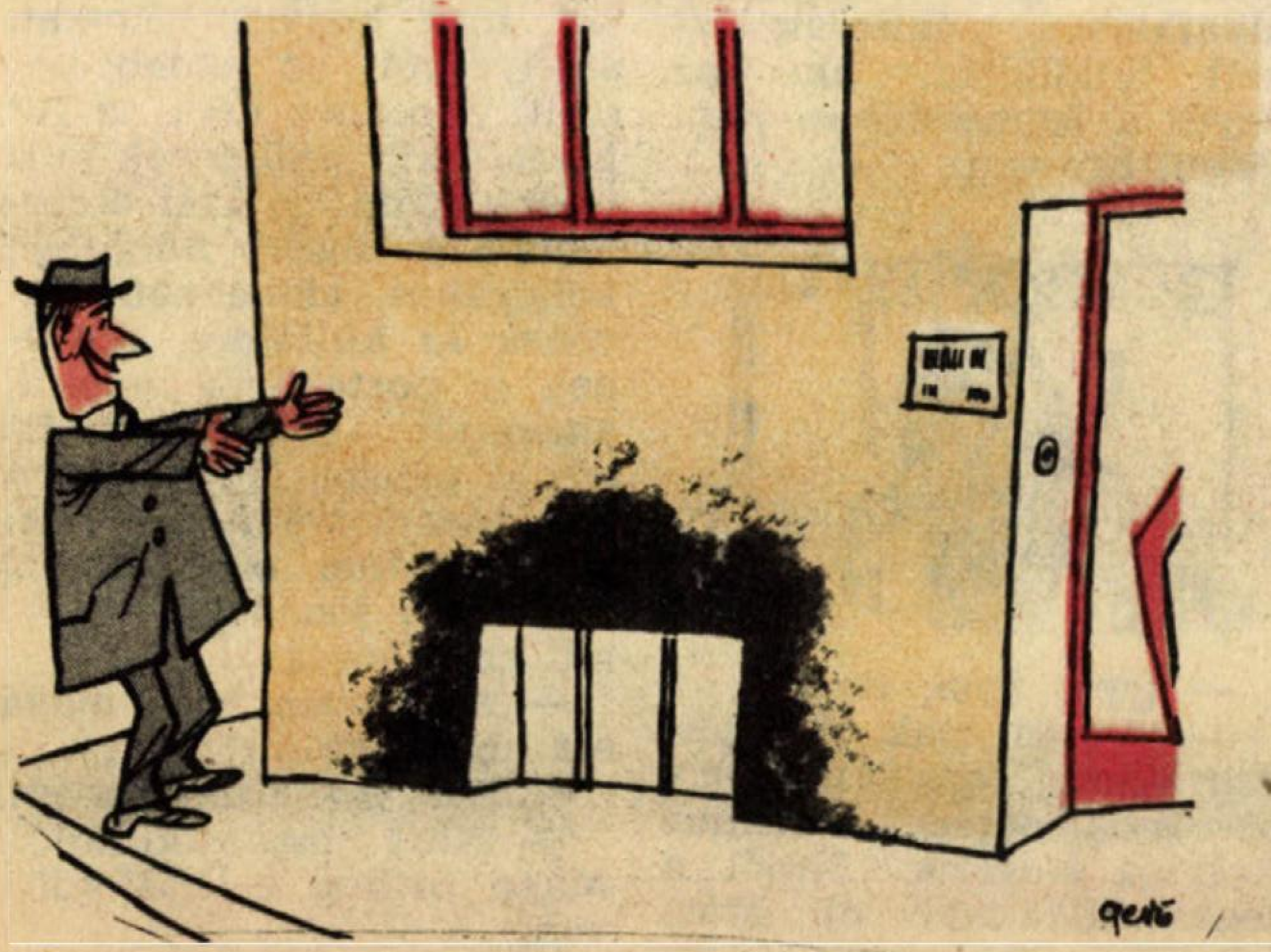

– Mondja, Micike van fogalma arról, hogy mit jelent a húszmilliós selejt?
– Jesszusom! Oda a negyedévi prémium!

FELTALÁLTAK A HAZAI SZÍNES TELEVÍZIÓT!

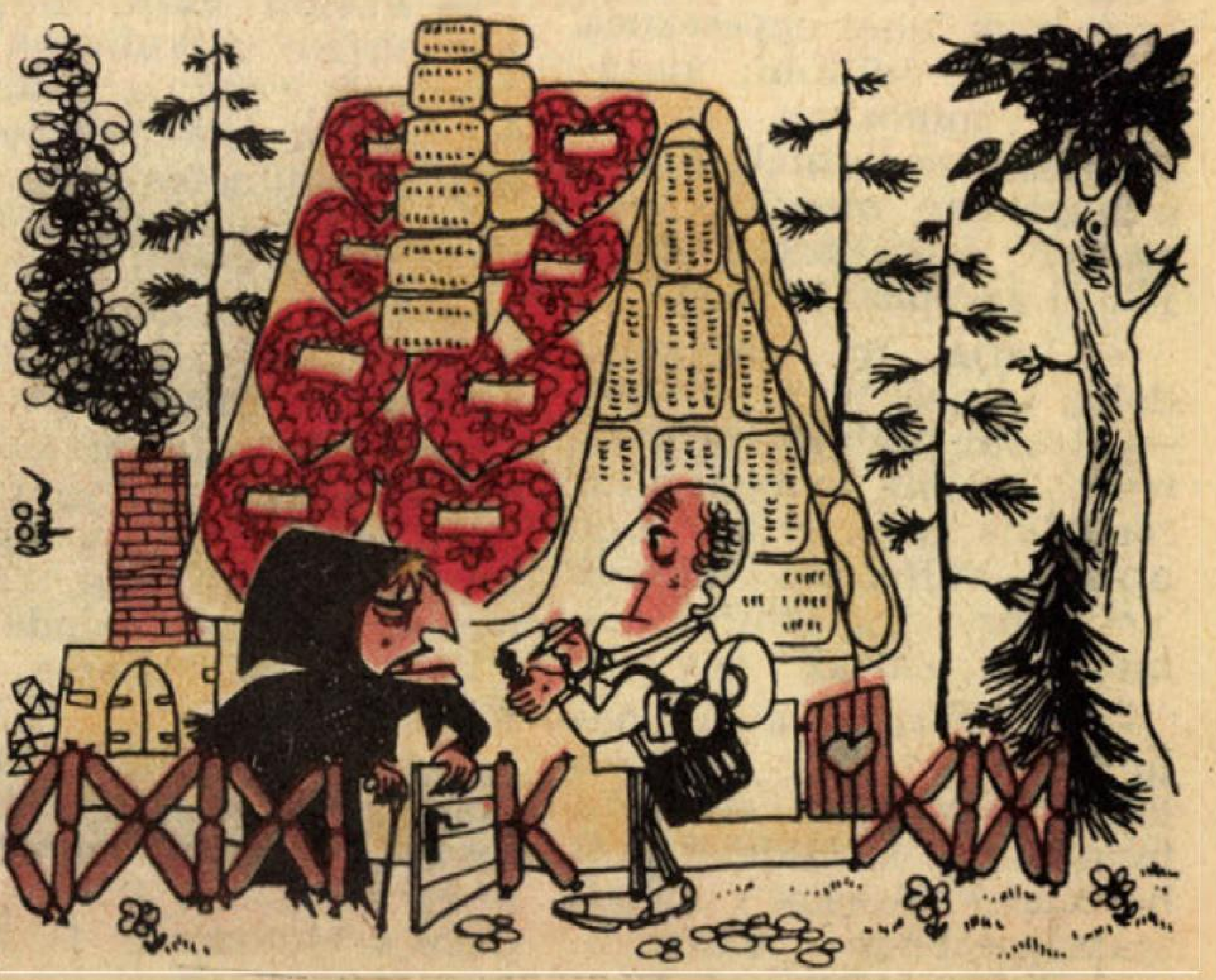
Kedves Ludas! Helytelenítem, hogy egy nagyjelentőségű hazai találmányról, a színes televízióról csak egy picurka apróhirdetésben olvastam ezzel a szöveggel: „Olimpiát nézze televízión, színesen, Előtét kapható..."
A tókiói olimpia kétségtelenül színes esemény lesz, csak előtét kell hozzá. Csak azt nem tudom hogy találmányról vagy csak találékonyságról van-e szó...

Frissen renoválva

– Látom, megjött a szén!...

Jancsi és Juliska nyomában

– Újságíróknak nem nyilatkozom!...

Szuggesztió

Akkoriban nagyon sokat dolgoztam, sőt valamivel még többet. Ennek a többletnek volt az eredménye, hogy ha „jól ment" — aludtam négy-öt órát, vagy annál is kevesebbet, amitől viszont olyan álmos voltam, de folytatólagosan, hogy sokszor ülve is elaludtam.

Mindig fejfájós voltam, de akkor — természetesen — még a szokottnál is gyakoribb vendégem volt ez az úri betegség. Jártam orvostól orvosnőig, főorvostól tanárig, míg végül eljutottam Kádas professzor úrhoz. Óriási rutinnal előadtam neki a „kórtörténetemet", elmeséltem, mi mindennel kezeltek már. Figyelmesen hallgatott, majd szemem közé nézett átható tekintetével s megkérdezte:

— Szuggesztióval még nem próbálkozott senki?

— Nem — ráztam a fejem egy kicsit huzamosabban és szaporábban, mint szokták.

— Ha nincs kifogása ellene, én megkísérelném. — mondta meggyőző hangján és fölényes mosollyal folytatta: — Ugyanis a szuggesztió, mint olyan...

Fejem mellemre esett, de félálomban még hallottam, hogy más a tudományos szuggesztió, mint a vásári csepűrágás, avagy a laikus által...

Arra ébredtem, hogy a professzor úr elégedetten veregeti vállamat és szíves biztatással kínálja a heverőjét. Meghatódva résztvevő jóságától, bódult támolygással indultam a kényelmesnek ígérkező fekvőhely felé. Nem láttam semmit, nem tudtam semmit, egész valómat betöltötte a betel-

jesülés reménye: aludni fogok.

Csakhamar ott feküdtem a jól rugózott, kényelmes díványon. Elnyúltam és kéjesen ásítva hagytam, hogy az álom magával húzzon abba a boldogságos mélységbe. Szemhéjaim elnehezültek, sőt lassan, de mind szorosabban lezáródtak és... és...

És ekkor megsüppedt oldalam mellett a heverő és pilláimon keresztül pislogva láttam, hogy a professzor úr odaült mellém. Igyekeztem nem törődni vele, ám az ablakon át bekacsintó napfényt éppen a szemembe verte a vastag szemüvege. De ezt csakcsak megbocsátom neki, ha nem kezd el duruzsolni a fülembe. Ám ő szóla emígyen:

— Most maga csak engem lát, csak engem hall. Megszűnik az Ön számára minden külső zaj, minden képzet. Nem hallja az utcán csörgő villamost, nem hallja az óra ketyegését, csak engem lát, csak engem hall és el fog aludni.

Egyre közelített felém a dioptriáival, egyre közelebb hajolt és egyre áthatóbb hangon lihegte: — El fog aludni! Akarom, hogy elaludjon. Egy... keettő, háárom... Már elnehezült a szemhéja, már lecsukódik... le-csu-kó-dik. És alszik!

Nagyon álmos voltam — mondom —, nehezen értettem, mit beszél a professzor úr. Ám tudása iránt olyan tiszteletet éreztem, hogy kezdtem kíváncsian hegyezni a fülemet, sőt kinyitottam a szememet, s úgy figyeltem, nehogy neveletlennek tartson.

A professzor úr pedig még duruzslóbban, még tagoltabb monotonsággal rákezdte a mondókáját és újra elmagyarázta, hogy miként szűnik meg számomra a külvilág minden megnyilvánulása, mint lesz egyedül úrrá felettem az ő hangja és elnehezült pilláim hogyan fognak engem a jóságos álom mélyébe zárni.

És addig, addig mondogatta igen nagy türelemmel fentieket a professzor úr, míg teljesen kiverte az álmot a szememből.

Hónapok óta akkor éreztem először, hogy tökéletesen ébren vagyok.

Sólyom László

KIKÜLDETÉS

A magyar és a külföldi kolléga beszélgetett.

— Tudja — szólt a magyar —, korábban nálunk is sok igazságtalanság fordult elő, de ennek már vége. A főnök is belátta, hogy nem lehet egyeseknek bérletük a külföldi utazásokra, miközben mások sohasem utazhatnak. Éppen a napokban mondta, hogy ezentúl igazságosan osztják el az utaztatásokat.

— Látja, ez nagyszerű dolog — felelte a külföldi. — Ilyesmi nálunk nem létezik. Törődik is azzal a mi főnökünk, hogy ki hányszor utazik külföldre. Akinek van pénze, az utazik, akinek nincs, az marad.

— A turisztikával nálunk is így van — szólt közbe a magyar. — Én a hivatalos kiküldetésekről beszélek. Azokat fogják igazságosabban elosztani.

— A hivatalos kiküldetésekről? Ahol tárgyalni kell, meg üzletet kell kötni?

— Igen.

— Miért kell azt elosztani?

— Mert a kollégák érdeke ezt követeli.

— Várjon csak, megint nem értem. A kollégák érdekeinek vagy a vállalat érdekeinek képviseletére szól a kiküldetés?

— Természetesen a vállalat érdekében.

— De bocsásson meg, mi köze a vállalatnak ahhoz, hogy ki hányszor volt külföldön? Azt kell kiküldeni, aki a legjobb tárgyaló. Ha ilyen csak egy van, akkor egyet, ha több van, akkor többet. Logikus, nemde?

— Logikus, persze. De ezt ön nem értheti. Nézze, uram, ehhez tudnia kell, hogy egy külföldi út... szóval... no... amellett, hogy a vállalat érdeke, érdeke a kiutazónak is. Minden külföldi útról haza lehet hozni... hogy is magyarázzam önnek... valami olyan izét, afféle, hogyishíjjákot, szóval, amit idehaza nem lehet kapni. Éjnye no, szóval mégsem volna kívánatos, hogy az egyik munkatárs akárhányszor hozzájusson azokhoz az izékhez, a másik meg sohasem...

— Ja vagy úgy?! Most már értem. Ezt is meg lehet oldani — szólt a külföldi. — Ugyebár külföldre hivatalosan mégiscsak azt kell kiküldeni, aki az ügyet a legméltóbban képviseli. Így van?

— Igen, igen, de...

— Várjon csak, hallgasson végig. Tegyük fel, hogy az önök cégénél harminc kolléga dolgozik. Ebből a legkvalifikáltabb öt. Másszóval: a többi ennél az ötnél csak rosszabbul képviselné a céget külföldön. Azokat tehát nem szabad kiküldeni. Érti, nem szabad! Ha ugyanis azok képviselnék a céget, csak rosszabbul képviselnék, tehát az kárt okozna önöknek.

— Node kérem, ez meg olyan feszültséget okozna...

— Várjon. Ezt is megértem. Volna egy ötletem. Csinálјanak egy nagy raktárt, amelyben felhalmoznak mindenféle olyan izéket, meg hogyishíjjákokat, amelyekről az előbb beszélt. Amikhez csak az jut hozzá, akit kiküldenek külföldre. Oda be kell ereszteni a gyengébb minőségű kollégákat, akiket nem küldenek ki külföldre, vegyenek a portékából annyit, amennyit akarnak. Ez ugyan pénzbe kerül, de ha ártámogatást adnának hozzá, szerintem még mindig olcsóbban jönnének ki. No mit szól hozzá?

— Azt, uram, hogy maga ezt nem érti...

— Már miért ne érteném.

— Mert maga külföldi. Maga otthon is külföldön van.

Novobáczky Sándor

BANE DJURIČIĆ:

PSSZT! Apu vezet...

Megvárta, amíg a felesége és a fiai elhelyezkednek a kocsiban, és csak aztán ült a volánhoz. A gyerekek már kívülről tudták az egész szertartást. Két lépést hátrált, és végigfürkészte a kocsit („nehogy elhamarkodjak valamit"), cipője orrával mind a négy gumiba belerúgott, végül lehajolt, és a kocsi alá kukkantott. („Valami beleakad alulról, az ember elindult, és reccs! Oda a kardántengely!")

Mikor a kormánykerékhez ült, észrevette, hogy két szomszédja az erkélyről nézi. Ez különösen jólesett

neki. Hogy az egész műveletet megnyújtsa, aprólékosan cigarettára gyújtott, aztán megnyomta az indítót. Az felbúgott és — semmi. Még egyszer megnyomta — ugyanaz az eredmény. A motor nem gyújtott.

— Apu, nem fordítottad meg a slusszkulcsot! — szólalt meg idősebbik fia, Raško.

— Mit kotyogsz bele, mindjárt kihajítlak a kocsiból!

— Raško, mért kell mindig kiagyalnod valamit? — korholta fiát anyu. — Tudod, hogy apu így nem tud koncentrálni.

Apu kilépett a kocsiból, fölemelte a motorház fedelét, a rend kedvéért néhányszor megrázta az akkumulátort, aztán megint leengedte a tetőt. Utána beült a volán mellé, elfordította az indító kulcsot, s a szomszédok tekintetétől kísérve, elindult.

Egy percnyi utazás után anyu szólalt meg.

— Nem hallod, szívem, valami zörög?

— Mihelyt azt mondtad „szívem", már tudtam, hogy valami baj van. Hát persze, hogy hallom. Nem vagyok süket... S ezt úgy mondtad, mintha azért zörögne, mert rosszul vezetek.

— Biz'isten, nem azért mondtam. Talán a motorház fedele zörög.

Apu megállítja a kocsit.

— Most zörög?

— Nem zörög.

— Akkor egész biztos, hogy a motorház fedele — állapítják meg a srácok.

Apu kiszáll, és becsapja a motorház fedelét.

— Mihelyt a volánhoz ülök, agyon bosszantotok, s aztán a legelemibb dolgokról is megfeledkezem. A vezetőnek nyugalomra van szüksége.

Anyu egyetért.

— Igazad van... Mindig mondom is nekik, ne nyavalyogjanak.

— Hol lakik a te Zóra barátnőd?

— Abban a házban a sarok mögött.

Apu hirtelen fékez. Az utcán mindenki megfordul. Apu azt szeretné, ha minél nagyobb hatást tenne a járókelőkre.

— Apu! szólalt meg Raško. — Itt tilos a parkolás.

— Honnan tudod?

— Ott van a tábla, ni!

Apu forrni kezd, mint a tej a gyorsforralón.

— Előbb nem tudtad észrevenni? Csak a bolondját járatjátok velem ott hátul.

Az ijedt Raško anyu vállára hajtja a fejét.

— Majd behajtunk a másik utcába.

Alighogy a kocsi megáll, odalép a forgalmi rendőr.

— Kérem a hajtási igazol-

ványát! Nem látja, hogy abba az utcába tilos a behajtás?

Apu keresgélni kezdi a hajtási igazolványát.

— Bácsi — mondja csicsergő hangon Jovica. — Hol van itt az orvosi rendelő?

A rendőr egy pillantást vet a kövér mamára és Raškóra, aki óvón átkarolja.

— Vagy úgy... — mondja megértéssel —, a rendelő a másik utcában van, balra. Máskor, kérem, tessék jobban ügyelni!

Apu zavarában megnyomja a dudát, önkéntelenül bekapcsolja a rádiót, amely felrikácsol, aztán nagy üggyel-bajjal elindítja a kocsit.

Szerbből fordította: **Csuka Zoltán**

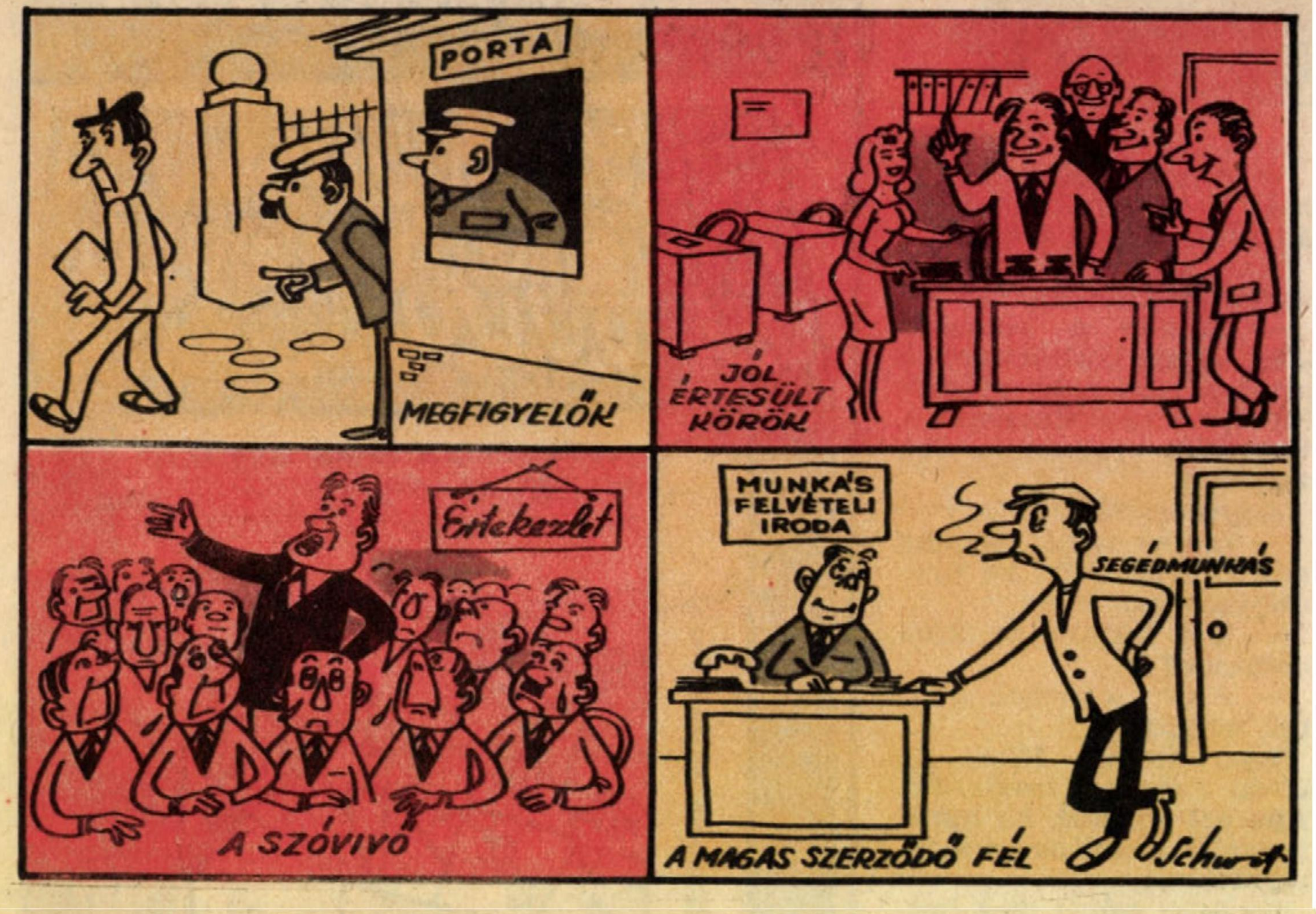
KÜLPOLITIKAI ISKOLA

Fülöp György rajzai

A diplomácia nyelvén

Schwott Lajos rajzai

PEDAGÓGIA

A művezető megbotlott valamiben a műhely közepén. Felvette, zsebre tette, hogy majd megkeresi a tulajdonosát. Később azonban meggondolta magát. Eszébe jutott ugyanis, hogy őt a mamája valaha úgy szoktatta le a rendetlenségről, hogy eldugta a szanaszét hagyott holmikat és napokig nem adta vissza őket. Elhatározta, hogy maga is kipróbálja ezt a pedagógiát. Így aztán, amikor a vörös Szajóki elpanaszolta, hogy elveszett a sublere, csak a vállát vonogatta:

— A te bajod! Miért nem vigyáztál jobban? — Azzal továbbment.

— No, ha az én bajom, magamnak is kell segítenem rajta! — vélte Szajóki, s addig ténfergett a műhelyben, amíg egy alkalmas pillanatban elemelte Szekeres Gazsi sublerét. Nem lopási szándékból, csak úgy kölcsönképpen. Aztán visszament a helyére és dolgozott tovább.

Szerencsére Szekeres Gazsit sem kellett félteni. Ő is talált alkalmas sublert és alkalmas pillanatot.

Most Kemenes Pistán volt a keresés sora. Terült, fordult és máris kezében volt Székely Jóska sublere.

Ami Jóskát illeti, ő már nem vette észre, hogy eltűnt a szerszáma. Ebédelni ment Szajókival.

Az ebédlőben találkoztak a művezetővel, aki közben megelégelte a büntetést és némi atyai intelmek kíséretében visszaadta Szajókinak a saját sublerét.

Szajóki szépen megköszönte és alighogy visszaért a műhelybe, ügyesen visszacsempészte a kölcsönvett jószágot Szekeres Gazsihoz, aki hamarosan rátalált és Kemenes sublerére nem lévén többé szüksége, gyorsan visszatette oda, ahonnan vette. Erre persze Kemenes sem volt rest. Ő is visszapasszolta az elcsent sublert a még mindig gyanútlan Székelyhez.

Így még műszak vége előtt elrendeződött minden, anélkül, hogy a művezető valaha is megtudta volna, hogy csődöt mondott a pedagógiája.

Kun Erzsébet

Elsőosztályosok

Forgatáson

Rendező: Egy kicsit több életet ebbe a meghalásba!

szeptemberi negysorosok

FALEVÉL

Falevél röppen könnyedén,
szél hordja, őszi levélhordó.
Félhivatalos küldemény,
hát nincsen rajta semmi portó.

HEGYMÁSZÓ

Vasárnap busz viszi a csúcsra és fönn
gyopárt keres s büszkén a völgybe néz le.
Az esti busszal fárad vissza s hétfőn
belép a Hegymászók Egyesületébe.

SÁRGASÁG

Kisért a kertek, erdők sárgasága,
sáfrányszínű a szeptemberi nap.
A női haj, pulóver, táska sárga,
a sárga szín most ősszel a divat.

MARATHONI FUTÓ

Tudom, hogy hamar ősz lesz, hogyha nyár van,
s hamar tavasz, ha hóban nincs hiány.
Fut az idő a marathoni számban
aranyérmet nyer az olimpián.

Bródy László

Tökéletes elektromos agy

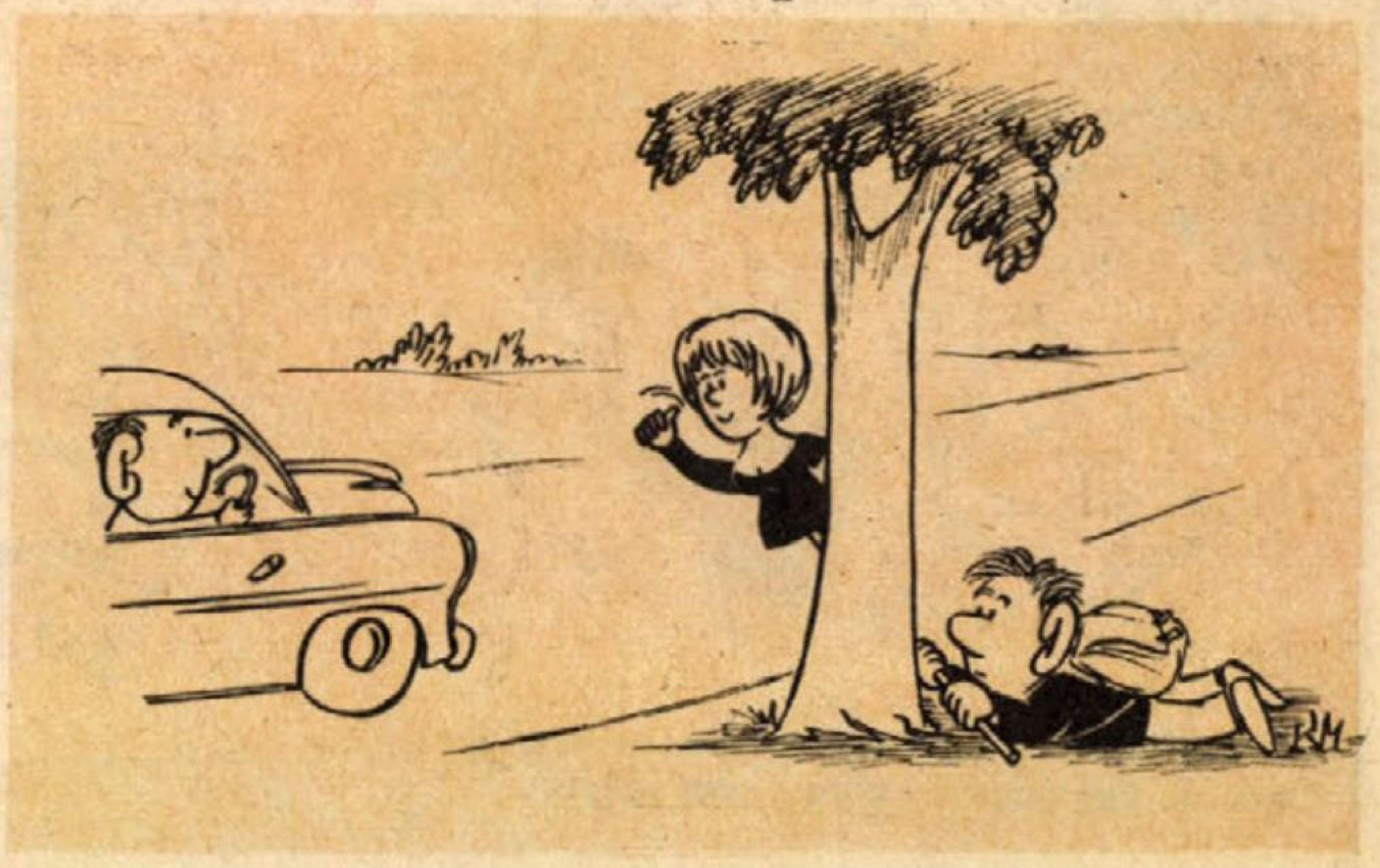
– Amikor maga dolgozik a géppel, mindig felszalad a feszültség.

Esküvő után

– Nem engedett be a Pista főbérlője . . .

Autóstop

Mindenféle

Gazdag, tartalmas film! A tehetségtől eltekintve minden van benne!

Kezdetben vala a kezdet.

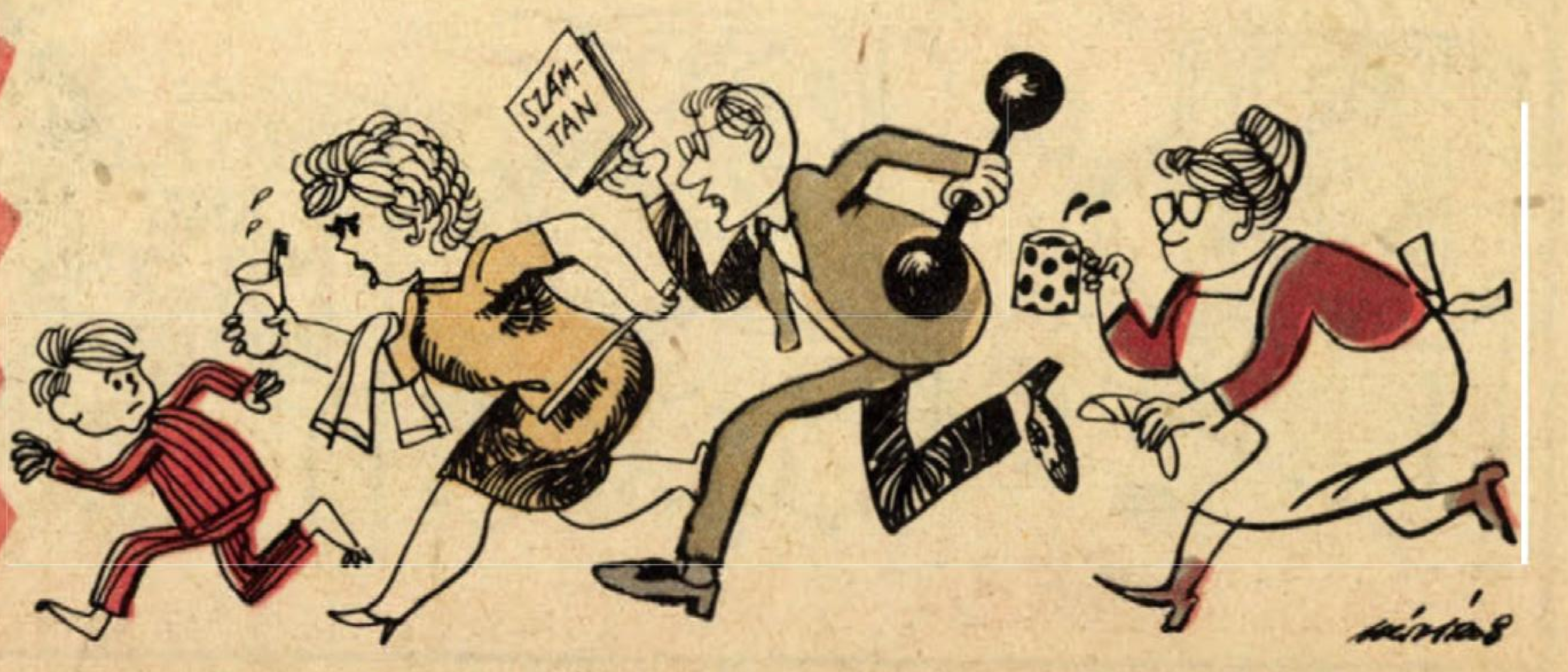
A fiatalokkal már csecsemőkorukban sok baj van.

Egyszer valamennyien ősleletek leszünk.

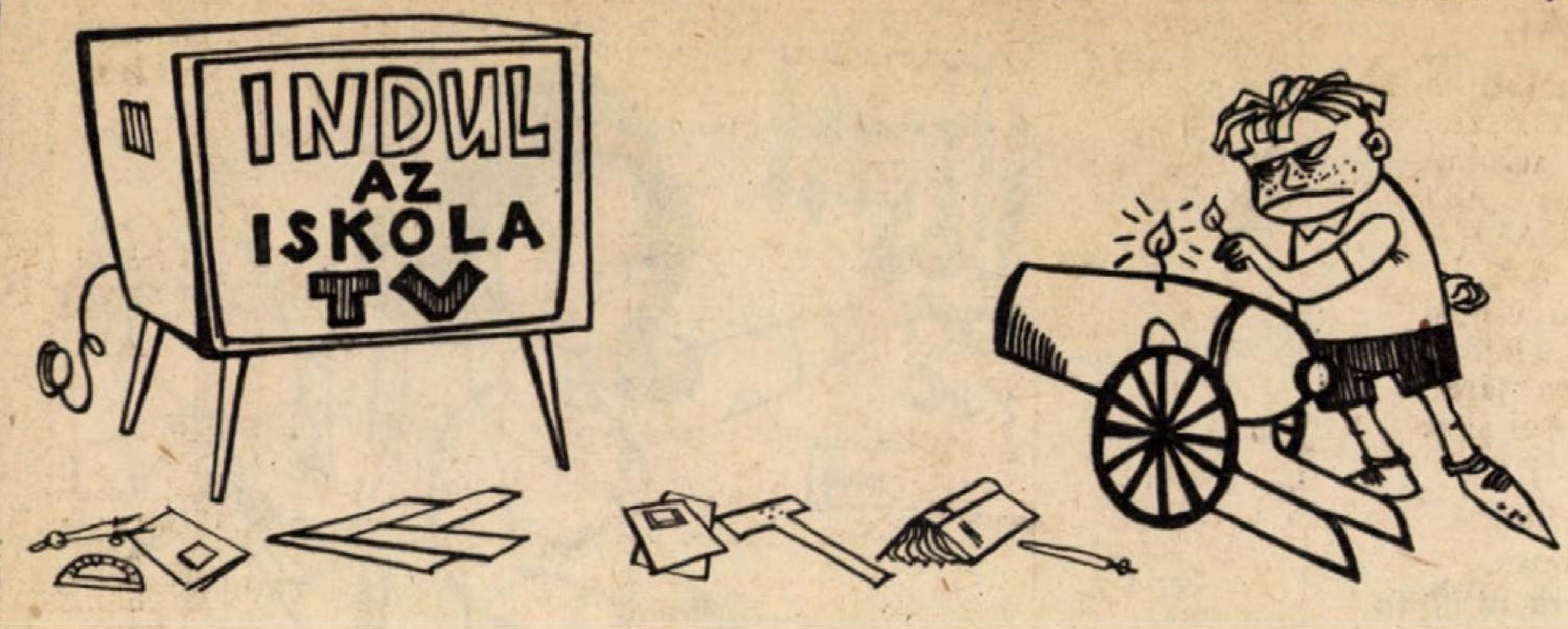
Egy szomorú aforizma: X, sajnos, olyan amilyen.

F. L.

Családi futóverseny

Barát József rajzai

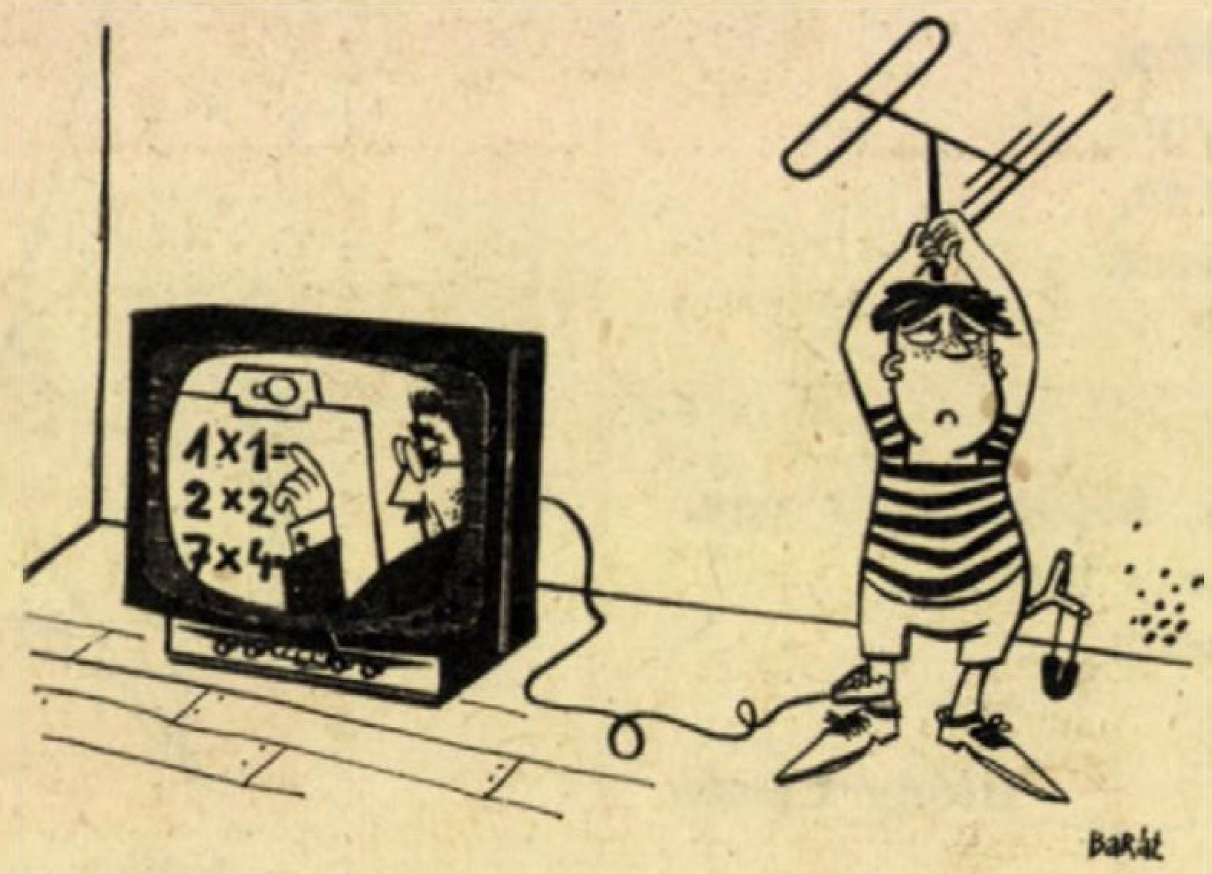

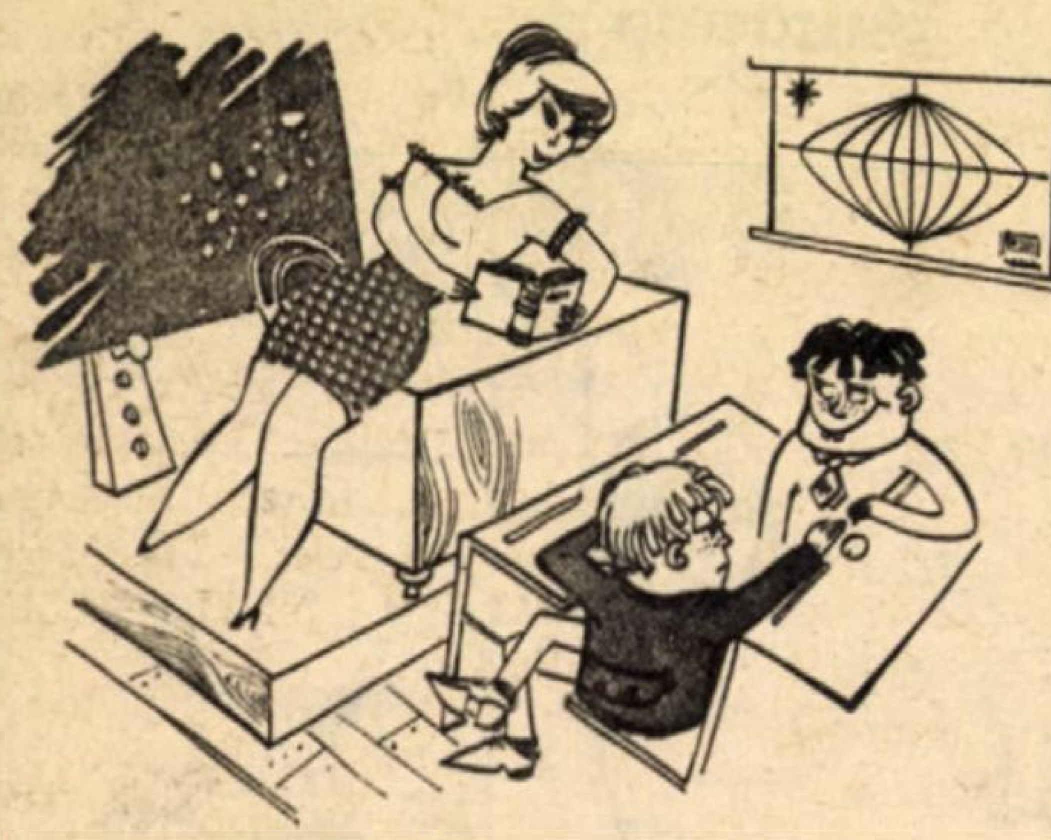

ROSSZ ELŐÉRZET

– De ígérd meg, anyu, hogy nem veszel televíziót...

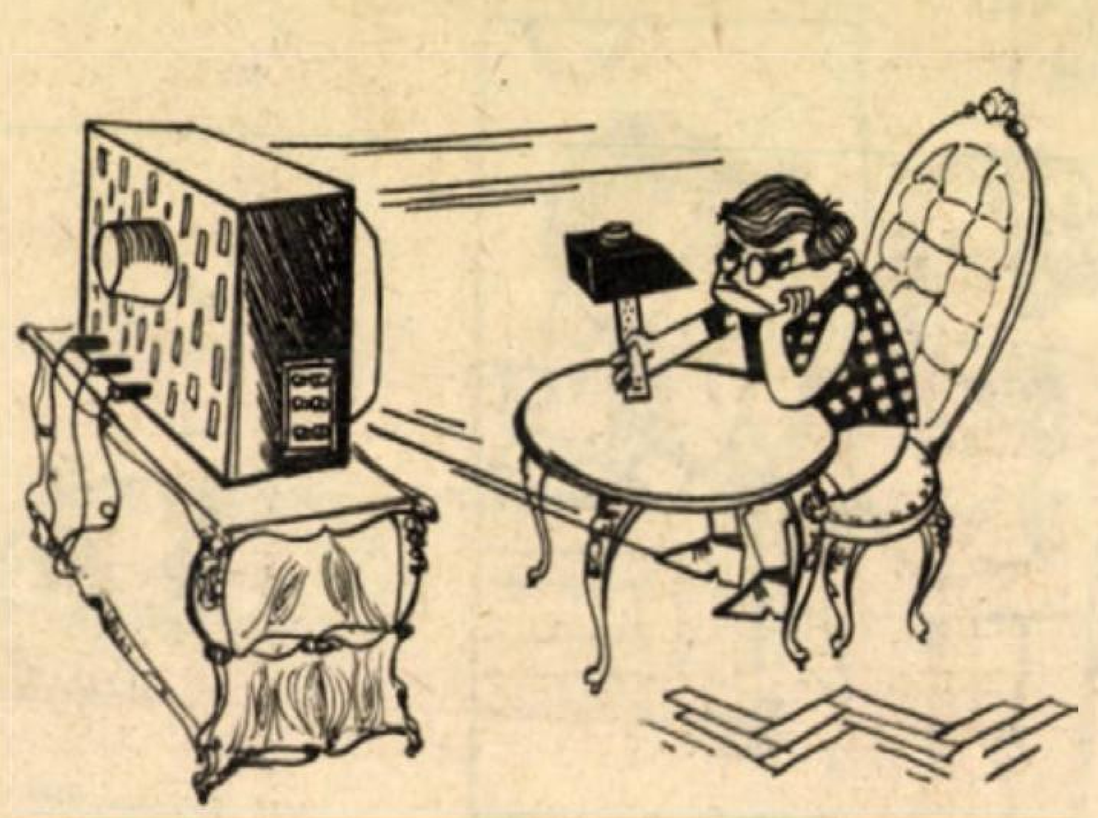
A TÖLCSÉRMÓDSZER MAI VÁLTOZATA

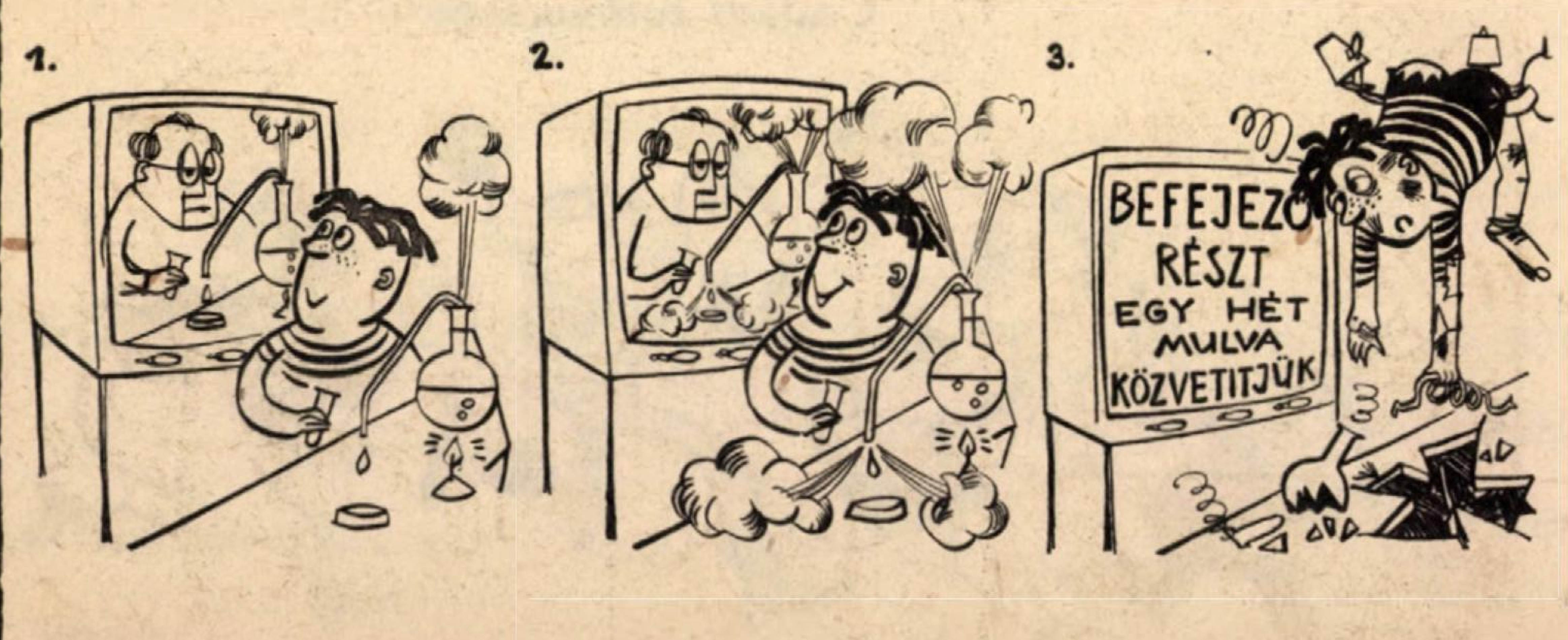

– Nem mondom, az iskola tv sem kutya, de egy napon említeni sem lehet...

A KIS KRITIKUS

KÉMIAÓRA

FOGYÓKÚRA

Egy kövér és egy sovány ember találkozik a Rákóczi úton.

– Szervusz – mondja gúnyosan a sovány –, látom, csupa csont és bőr vagy.

– Ha nem tudnád, pár hónap alatt három kilót fogytam. Már csak kilencvenkét kiló vagyok.

– Az is sok. Miért nem sportolsz?

– Nevetni fogsz. Sportolok...

– Úszás? Vívás?

– Bélyeg.

A sovány nevetni kezd:

– Az is sport?

– Hát persze. Én kizárólag olimpiai bélyegeket gyűjtök...

(p.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Gyorsszolgálat, vagy adatgyűjtés" című bírálatukra közöljük: Igaza van a cikk írójának abban, hogy a helyszínen történő feldolgozásnál (például: megvárható foltkezelés, vasalás stb.) valóban nincs szükség személyi adatokra. A cikk megjelenése után utasítottuk fióküzletünk vezetőjét, hogy megvárható szolgáltatások esetén a jövőben a vállalójegyen csak a munkadíj összegét tüntessék fel.

**Főv. Patyolat V.
Komlós Sándor
főmérnök**

Nem közölhető kéziratot küldtek:

Sz. Rezső, Sopron. — M. Krisztina, Salgótarján. — Zs. Lajos, Bp., XIII., Üteg u. — B. Imre, Csepel. — Sz. M. Jászberény. — K. Lajos, Bp., III., Korvin Ottó u. — U. Edit, Bp., XX. — V. Tamás, Kunbaja. — H. András, Bp., VII., Verseny u. — V. Gyula, Kaposvár. — Sz. Márta, Bp., Gábor Áron u. — D. Csaba, Győr. — E. Zoltán, Bp., XVII. — Sz. József, Bp., VIII., Asztalos S. u. — B. Z-né, Bp., XVI., Bajcsy Zs. u. — K. Marika, Bpest. — H. Ferenc, Bp., IX., Ráday u. — H. Tamás, Türje. — B. András, Fűzfőgyártelep. — O. Gergely, Debrecen. — Z. Ottó, Bp. VII., Júlia u. — H. Ede, Pomáz. — L. Sándor, Szeged. — V. István, Bp. VI., Népköztársaság útja. — S. Júlia, VII., Klauzál tér. — J. Zoltán, Bp. XX. K. István, Bp., VII., Dohány u. — S. Konrád, Csillaghegy. — M. J. Úrkút. — B. T., Bp., VI., Bajcsy Zsilinszky út. — V. B., Bp., VI., Lázár u. — K. Kornél, Bp., XIII., Göncöl u.

KOLUMBUSZ TOJÁSA

Kedves Ludas! Bizonyára neked is feltűnt az a korszakalkotó felfedezés, amely minden villamoson és autóbuszon látható, hogy aszongya: „ÁTSZÁLLÁSSAL A MEZŐGAZDASÁGI KIÁLLÍTÁSRA!"

Nem tudom, milyen összegű újítási díjat kapott az a lángész, aki rájött: amelyik jármű nem közvetlen járat, arról át kell szállnia annak, aki el akar jutni a kiállításra.

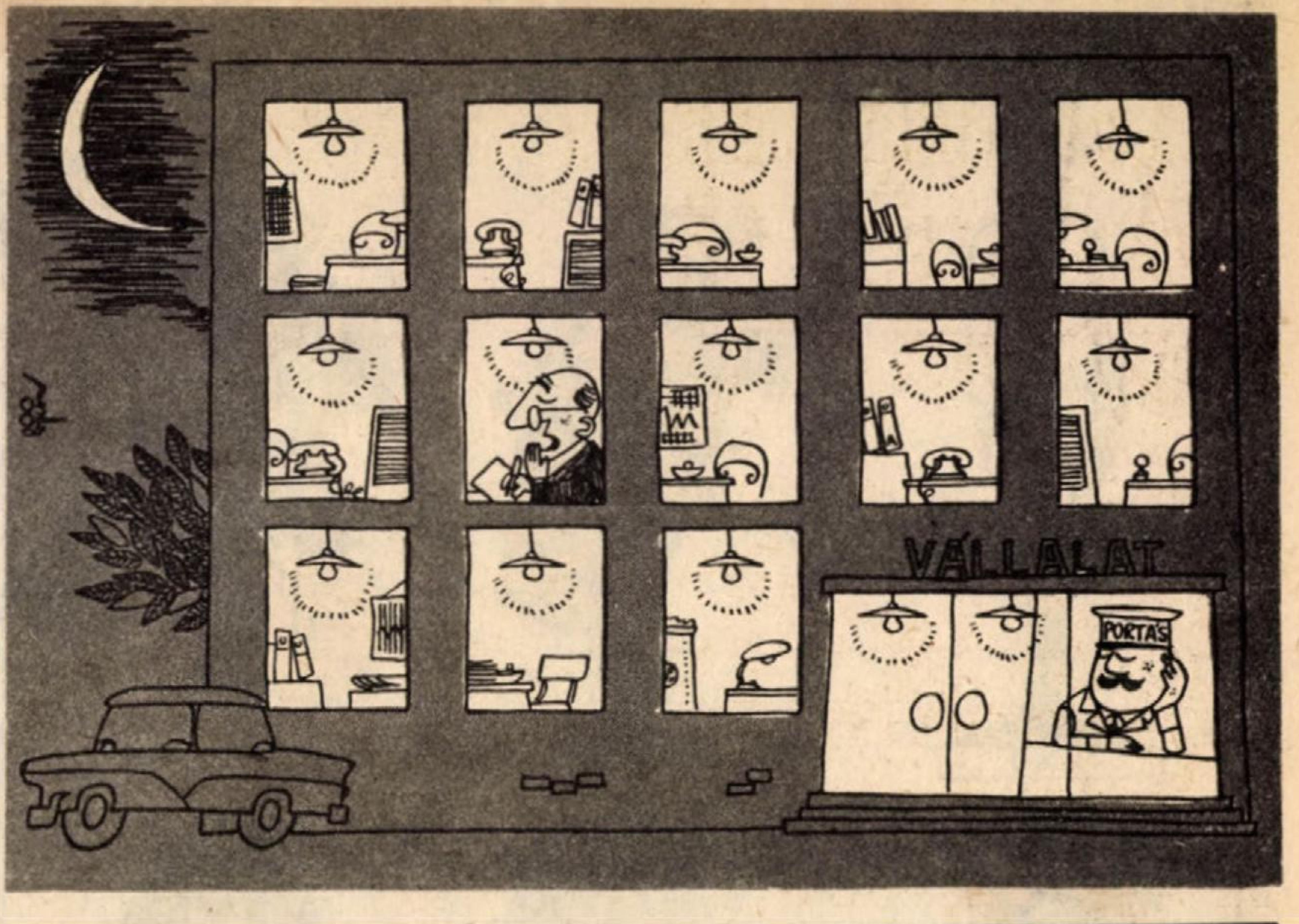
Tisztelettel:

Dobi Kálmán,
XII., Fodor u. 111/b.

Ui.: Lakásom átszállással megközelíthető a 2, 8, 21, 53 jelzésű autóbusszal, a 29-es villamossal, fogaskerekűvel, továbbá trolival, ló- és teveháton, helikopterrel, ezenkívül az FVV, a FAU, a MÁVAUT, a HÉV, a MÁV és a MALÉV összes járatain.

Túlóra

Balázs-Piri Balázs rajza

a 11. parancsolat

Egykori osztálytársam, Lavacsek Emőd, tegnap csúcsforgalomban ott gurult el mellettem a busz megállónál. Vadonatúj kocsiján ragyogott a napfény.

– Tíz éve nem láttalak – ordítottam rá. Csúszott még néhány métert, aztán megállt. – Merre mégy, öreg fiú?

– *Ellenkező* irányba – felelte unottan.

– Ragyogó, akkor veled tartok.

– Hát legyen – sóhajtotta –, de előbb fusd át ezt a cetlit. – Géppel írt papírlapot nyomott a kezembe. Ez állt rajta:

„A potyautast szívből utálom – tekintet nélkül nemre és társadalmi hovatartozásra. Legszívesebben egyedül autózom! Sajnos akadnak azonban személyek, akiknek képén vastagabb a bőr, mint cipőjük talpán, s nyilván ez utóbbit kímélendő, különféle furfanggal a kocsimba pofátlankodnak. Nos, e nem kívánt személyek figyelmét az alábbiakra hívom fel:

1. A kocsi-ajtót érzéssel, hangtalanul kell becsukni. Aki e szabály ellen vét, a jövőben nálam egyetlen kilométert sem potyázhat. Kiszállásnál viszont lendület nélkül, óvatosan nyitjuk, különös tekintettel az ide-oda billegő kerékpárosokra. Hogy a parkírozó autókról ne is beszéljek! Ha a szabálytalan ajtónyitásból kifolyólag verekedés származnék, már eleve jelzem: én csak a potyautas képén csattanó pofonok számolására szorítkozom. (De ezt is csak hunyt szemmel, mert tanúskodni elvből nem járok!)

2. Beszállás előtt a cipő letörlendő. Aki erre lusta, szőnyegül a felöltőjét köteles használni.

3. Vezetési technikámat illetőleg (túl gyors, túl lassú, figyelmetlen, túl óvatos stb.), a potyautasra a kártyások 13. §-a vonatkozik: Kibic, tartsd a szádat! Ezzel szemben nincs kifogásom ellene, hogy a túl gyorsan vett kanyarban halkan imádkozzék. Keresztet vetni tilos!

4. Útrövidítésre, illetve az általam választottnál kevésbé forgalmas utakra vonatkozó célzásokat nem veszek figyelembe.

5. A rádiót én kezelem. Ha az utasnak a műsor nem tetszik, dugjon a fülébe vattát.

6. Bár vezetés közben állandóan dohányzom, a potyautas a kocsiban nem gyújthat rá. Ha az általam kifújt füstből időnként egyet-egyet szippant, egye fene, azt nem bánom.

7. Cseresznye-, barack-, szilvamagok saját zsebbe!

8. A közúti forgalomban részt vevő más járművek szabálytalanul előző vezetőit szidni csak az én utasításomra szabad.

9. Defekt esetén megjegyzések, tanácsok kerülendők; viszont kerékcserénél én csak a kocsiemelőt kezelem: minden piszkos munkát a potyautas tartozik elvégezni.

10. Út végeztével mindennemű szentimentális hálálkodás kerülendő. Az üzemanyag megtérítésére vonatkozó célzás sértésnek minősül: a benzinhozzájárulást – papírpénzben! – a szerszámfal kesztyűtartójába kell csúsztatni."

– Ez az én 10 parancsolatom. Vállalod? – kérdezte sunyi pofával.

– Ateista vagyok, így hát a tízparancsolatról nem lehet szó.

A rendőr ekkor ért a kocsihoz.

– Kérem, ön tilosban parkol – szögezte le. – Mutassa a hajtási engedélyét!

– Ide figyelj, Lavacsek – súgtam a fülébe –, hogy a találkozásunknak haszna is legyen, írd be 11.-nek: TILOSBAN MEGÁLLNI NEM GAZDASÁGOS!

Égly Antal

A szurkoló

– Miért van magánkívül, sporttárs?
– Hát nem látja? Győzött a csapatom.

– Miért van magánkívül, sporttárs?
– Hát nem látja? Vesztett a csapatom.

Unalmas ügyfél

Gerő Sándor

ÖLTÖZTETŐ FIGURA

FÉRFI MINDEN ALKALOMRA

SHAW-ANEKDÓTÁK

KÉTFÉLE GONDOLKODÁS

Sam Goldwyn, a legnagyobb amerikai filmgyár igazgatója telefonált Londonba Shaw-nak és felkérte, engedje át darabjait filmre. Shaw erre nem volt hajlandó. Goldwyn kérlelni kezdte: „Gondoljon azokra, akik csak filmen élvezhetnék a zsenijét, az ön utolérhetetlen írásművészetét, amelyet a film művészete mindenki számára hozzáférhetővé tenne!"

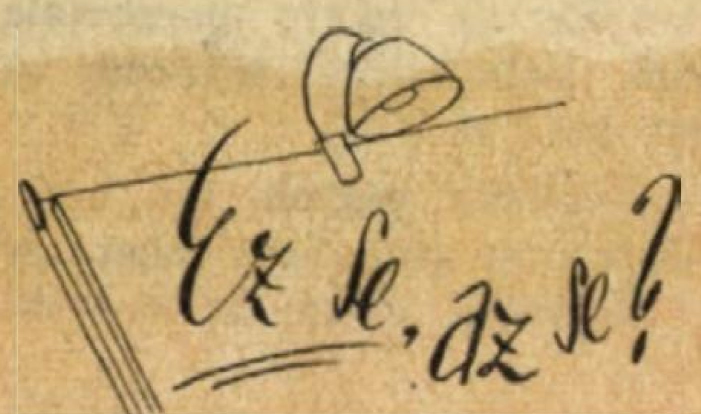
Shaw így válaszolt: „Kedves Goldwynom, az a baj, hogy maga folyton a művészetre, én pedig folyton a pénzre gondolok."

ENYELGÉS

Amikor Shaw „Candida" című darabját New Yorkban bemutatták, a szerző kábelezett Cornelia Skinnernek, a címszereplőnek. „Kitűnő, felülmúlhatatlan!" Miss Skinner szerényen így köszönte meg: „A dicséret túlzott." Shaw erre újra kábelt küldött: „A darabomra értettem." Mire Skinner így válaszolt: „Én is."

A „HÍRESSÉG-GYŰJTŐ"

Shaw levelet kapott: „Szeretném megismerni. Szerdán 5–7 között a lakásomon vagyok." Shaw megtudta, hogy az illető egy középkorú társaságbeli nő, aki híres emberek barátságával kérkedett ismerőseinek. Az író így válaszolt a meghívásra: „Sajnos, nem találkozhatunk, mert szerdán 5–7 közt én is a lakásomon vagyok."

Terv kell hozzá, ha ház épül.
Megrajzolják kívül, bévül.
Irón száguld, körző perdül,
Ám a gyorsan készült tervbül
Ez hiányzik, az hiányzik,
A kéménylyuk is hiánycikk.
Pótterv készül, toldó-foldó...
A GYORS MUNKA SOHSE
VOLT JÓ!

Mikor aztán készül a ház,
Kicsit gyenge a munkaláz.
Tíz munkásból négy-öt tart ki.
Akad egy kis ultiparti.
Kényelmesen raknak falat,
Ülve ízes a jófalat.
Ígérgetik: — No majd holnap!
Határidőt húznak, tolnak...

Mikor aztán kész van a ház,
Az átvétel — fekete gyász.
Kiesik az ablakkeret,
A parketta égnek mered.
Szól a MEO: — Ez rémítő!
Megsértődik az építő,
S visszavág, míg sír a MEO:
— MÁR A LASSÚ MUNKA
SE JÓ???

K. Tóth Lenke

Kijózanító szoba

– A szoba bére havi hétszáz forint.

Toronyiránt — ma

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343—100. *142—220. — 64.5447 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504